

Phạm Lệ An

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 1

Hơn ai hết tôi tự biết mình là một người may mắn, tôi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình khá giả, bố mẹ cưng chiều vì tôi là đứa con gái duy nhất lại nhỏ nhất nhà. Trên tôi có ba ông anh. Anh Khải lớn nhất, năm nay đã ba mươi tuổi. Anh Vinh, hai mươi bảy. Anh Hào, hai mươi bốn. Và tôi, Đan Vy, vừa tròn hai mươi một tuổi.

Anh Khải và anh Vinh đã có vợ và ra ở riêng. Hiện giờ chỉ còn tôi và anh Hào sống chung với bố mẹ. Có lẽ chính vì sự thương yêu và chịu đựng của mọi người đã khiến tôi trở thành một người con gái bướng bỉnh, háo thắng và ngang ngược.

Từ khi tôi bắt đầu lớn, tức là lúc tôi khoảng mười ba, mười bốn tuổi gì đó, tôi đã tự biết mình đẹp, khi đón nhận được những ánh mắt chiêm ngưỡng nơi những đứa con trai cùng trang lứa. Đến lúc lớn hơn một chút nữa thì sắc đẹp đó được đo lường bằng những lá thư tôi nhận được ở trường mỗi ngày. Làm quen có, tán tỉnh có, và thậm chí đôi khi còn có cả những lá thư tỏ tình...

Có lẽ vì đọc quá nhiều những lá thư như vậy đã khiến tôi không hề cảm thấy

xúc động với những tình cảm được dành cho mình, cho nên mãi đến năm mười sáu tuổi tim tôi hình như vẫn chưa từng biết rung động trước một bóng hình nào...

Và đúng vào lúc đó tôi rời Việt Nam sang Canada theo diện bảo lãnh, hai ông anh lớn của tôi vượt biên được Canada nhận, sau đó đã bảo lãnh bố mẹ, anh Hào và tôi sang.

Một năm sau, tôi ghi tên học college. Cũng như lúc còn ở Việt Nam, trong trường lúc nào tôi cũng được rất nhiều người săn đón và theo đuổi. Trường tôi học cũng khá đông người Việt. Nhưng cũng như ngày trước, vẫn chưa có chàng hoàng tử đẹp trai nào có chìa khóa mở được cửa của trái tim tôi. Có một dạo tôi rất lo lắng, tôi nghĩ rằng ông trời đã ban cho mình nhiều thứ quá nên có lẽ đã lấy đi bớt cái gọi là tình yêu trong tôi chăng?

Nhưng... đến khi tôi học college năm thứ hai thì mọi sự đã thay đổi vì sự xuất hiện của Đạt. Đạt học trên tôi một lớp nhưng phải đến năm thứ hai tôi mới quen là vì chàng là một trong số rất ít người không bị sắc đẹp của tôi cám dỗ. Lý do cũng dễ hiểu, Đạt là một thanh niên đẹp trai, chơi rất giỏi hầu hết các môn thể thao, lại học rất khá cho nên Đạt đã trở thành thần tượng mà bao nhiêu cô gái mơ ước.

Trong số những người theo đuổi tôi cũng có một vài người có thể sánh bằng Đạt, nhưng điều làm cho tôi để ý đến Đạt chính là cái thái độ kiêu ngạo, phách lối, dám nhìn tôi bằng... nửa con mắt của chàng. Điều này đã làm cho cái bản tính háo thắng trong tôi trỗi dậy, tôi quyết định bằng mọi cách phải làm cho chàng để ý đến mình.

Thật ra lúc đó tôi không nghĩ đến tình yêu vì quả thật lòng tôi không hề cảm thấy rung động vì Đạt, chỉ đơn thuần là thỏa mãn tự ái cho mình. Rồi cơ hội cũng đã đến, nhân việc Đạt làm tutor trong trường, chuyên giúp đỡ những học sinh yếu. Tôi đã giả vờ mang bài vở đến hỏi chàng. Một lần, hai lần, ba

lần... Và đúng như cổ nhân đã nói, đâu có anh hùng nào qua được ải mỹ nhân cho nên cuối cùng Đạt đã bị tôi quyến rũ. Chẳng những chàng để ý đến tôi mà vào một ngày đẹp trời nọ, Đạt đã tỏ tình.

Tôi chấp nhận Đạt không hẳn vì tôi đã yêu chàng mà còn vì rất nhiều lý do khác đã chi phối tôi. Một phần là vì bị ảnh hưởng của những người xung quanh, ai cũng nói chúng tôi thật xứng đôi, đúng là trai tài gái sắc. Phần khác là vì tôi cũng đã bước qua tuổi mười tám mà vẫn chưa biết tình yêu là gì cho nên cũng muốn nếm thử mùi vị yêu đương xem nó... ra làm sao? Và như thế chúng tôi đã bắt đầu yêu nhau, ít ra là trong mắt mọi người.

Cũng như những cặp tình nhân khác, chúng tôi đi chơi, đi ăn, đi ciné... và tham dự những buổi họp mặt của bạn bè. Như tôi đã nói, trường tôi học rất đông người Việt. Chúng tôi tụ họp lại thành một nhóm chơi chung với nhau, và vì đông người cho nên gần như cuối tuần nào chúng tôi cũng có những cuộc họp mặt. Trong những cuộc vui như vậy, Đạt và tôi lúc nào cũng là trung tâm điểm cho mọi người nhìn vào, những ánh mắt ngưỡng mộ cũng nhiều mà ganh tỵ cũng không phải là ít.

Đôi khi tôi ngỡ rằng mình đã yêu Đạt thật, qua những lần hẹn hò thân mật, những vòng tay ôm xiết, hay hơn nữa, là những nụ hôn say đắm Đạt đã trao tôi. Nhưng những khi về đến nhà, một mình suy nghĩ tôi nhận thức được rằng đó không phải là tình yêu đúng nghĩa của nó. Tình yêu mà tôi biết được qua sách vở hoàn toàn không giống tình yêu của chúng tôi.

Tôi không biết tình yêu của Đạt đối với tôi ra sao, nhưng tình yêu của tôi dành cho chàng hình như chỉ là một nhu cầu. Cũng giống như đói ăn khát uống vậy. Xa Đạt tôi không thấy nhớ, nổi nhớ mà thơ văn đã mô tả là "nhất

nhật bất kiến như tam thu hề". Gần chàng tôi thấy lòng mình vẫn bình thản, dửng dưng. Ngay cả những lúc Đạt hôn tôi cũng vậy. Những nụ hôn đó đã chẳng đem đến cho tôi một cảm giác mê mẩn, say đắm, ngất ngây như đã được mô tả trong tiểu thuyết.

Cứ như thế, cuộc tình của chúng tôi êm đẹp được khoảng hơn một năm. Trong năm đó tôi biết là cả hai chúng tôi đều đã rất cố gắng nhường nhịn và chịu đựng lẫn nhau. Sau khi Đạt ra trường, tìm được việc làm là lúc giữa chúng tôi bắt đầu có những xung đột, cãi vã và giận hờn. Có nghĩa là sức chịu đựng của chúng tôi hình như chỉ đến đó, cả hai đã trở về sống và hành động với bản chất thật sự của mình.

Càng ngày tôi càng nhận ra là cá tính của Đạt và tôi có nhiều điểm rất giống nhau. Kiêu căng, háo thắng, tự phụ... Vì vậy giữa hai chúng tôi không ai chịu thua ai. Tôi vốn được mọi người nuông chiều từ nhỏ cho nên bất cứ việc gì dù rất nhỏ mà trái ý tôi thì tôi cũng không hài lòng. Trong khi Đạt thì lại không thích hạ mình chịu đựng người khác, dù là người yêu của mình. Nguyên nhân của những trận cãi vã nhiều khi rất nhỏ nhặt và lắm lúc còn vô lý nữa, vậy mà vẫn làm chúng tôi to tiếng.

Thêm một năm nữa trôi qua... một năm đầy sóng gió... Nhưng lạ một điều là cả Đạt lẫn tôi đều không ai nghĩ đến chuyện chia tay. Không phải chúng tôi còn tình cảm với nhau mà có lẽ cũng chỉ vì tự ái. Chúng tôi sợ bạn bè cười chê, sợ phải đối diện với những ánh mắt thích thú, chế giễu của những người đã từng ganh ghét. Như một thỏa thuận ngầm, trước mặt mọi người chúng tôi vẫn là một cặp tình nhân âu yếm.

Đạt và tôi đã sống giả dối như vậy gần một năm, mọi việc diễn tiến một cách

êm ả. Nhưng... cách đây hai tuần Đạt đã bất ngờ phá vỡ cái thỏa thuận ngầm giữa chúng tôi. Đạt chính thức lên tiếng chia tay với tôi. Chàng nói thay vì làm mất thời gian của nhau tại sao không chấm dứt để mỗi người tự đi tìm một nửa kia của mình. Điều đó cũng là suy nghĩ của chính tôi cho nên tôi đồng ý. Vả lại, hình như tôi đã quá mệt mỏi với màn kịch mà mình phải đóng trước mặt mọi người rồi. Sự chia tay đáng lẽ đã diễn ra thật êm đẹp, nhẹ nhàng cho cả hai bên nếu Đạt không làm một việc mà tôi không thể tha thứ được.

Một tuần lễ sau khi chúng tôi chia tay, trong một buổi họp mặt của cả nhóm, Đạt đã đưa một cô gái đến và giới thiệu với mọi người cô ta là người yêu mới của chàng. Cô gái mà chàng đưa đến không có gì xuất sắc, không hiểu tôi có hơi chủ quan hay không, nhưng theo nhận xét của tôi thì cô ta thật bình thường. Nhan sắc trung bình, ăn nói hơi nhút nhát, người có vẻ khô khan, khắc khổ. Dĩ nhiên với bản tánh kiêu ngạo của tôi thì điều này đã xoa dịu tự ái của tôi rất nhiều. Nếu Đạt đem đến một cô gái thật đẹp, thật hoạt bát thì có lẽ tôi sẽ không được vui lắm. Đàng này như vậy chúng tôi ngoài tôi ra Đạt đã không thể tìm được một cô gái nào hơn tôi. Sự tự phụ khiến tôi trở nên rộng lượng, tôi đã vui vẻ bắt tay họ và chúc họ hạnh phúc.

Nếu mọi việc chấm dứt ở đây thì tôi đã không đến nỗi bị tổn thương và phải giận dữ như thế này. Thì ra sau lưng tôi Đạt đã tuyên bố với mọi người rằng người yêu mới của chàng tuy bề ngoài không bằng tôi nhưng bên trong của cô ta tốt hơn tôi rất nhiều. Nào là cô ta dịu dàng, tỉ mỉ, hiểu biết ý người. Nào là cô ấy nhạy cảm, tế nhị không bao giờ làm chàng phải khó xử. Chàng rất hạnh phúc và thoải mái khi ở bên cạnh cô ta, không phải khổ sở chịu đựng, chịu đựng như khi còn ở bên cạnh tôi. Nhưng đáng giận nhất là Đạt

đã dám nói rằng sắc đẹp của tôi có thể lúc đầu khiến nhiều người chạy theo nhưng với những tính xấu của tôi, cuối cùng sẽ không ai muốn cưới tôi cả... Và rồi mọi điều Đạt nói đã đến tai tôi, tôi hiểu những điều tôi nghe đã được thêm thắt và thổi phồng lên rất nhiều so với nguyên văn của nó. Nhưng không có lửa làm sao có khói, nếu Đạt không nói xấu tôi thì người ta đã không có dịp để đồn đãi cho mọi việc đến tai tôi như vậy. Với bản tánh ngang ngược của tôi, lẽ ra tôi đã làm lớn chuyện. Ít ra tôi cũng kể lể với mọi người về những tính xấu của Đạt giống như chàng đã nói xấu tôi. Nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ, tôi đã quyết định không làm gì hết. Tôi đã hai mươi mốt tuổi, không thể giận dữ la hét như hồi còn bé nữa. Làm như vậy không có ích lợi gì, chỉ tạo cơ hội cho những lời đồn đãi và rồi cuối cùng tiếng xấu cũng về mình.

Tuy tôi không làm lớn chuyện nhưng dĩ nhiên tôi không dễ dàng bỏ qua như vậy, trong đầu tôi đã hình thành một kế hoạch để trả thù Đạt. Kế hoạch của tôi là "tôi phải lấy chồng". Đám cưới sẽ được tổ chức càng sớm càng tốt và càng lớn càng tốt. Chú rể của tôi phải là một người hơn Đạt về mọi mặt. Đạt đã dám nói rằng người ta chỉ theo đuổi tôi chứ không ai muốn cưới tôi thì tôi sẽ chứng tỏ cho chàng và mọi người thấy là, nếu tôi muốn thì vẫn có người đàn ông hào hoa chịu lấy tôi ngay lập tức. Nhưng cái khó khăn ở đây là làm thế nào tìm được một chú rể giống như ý của tôi, và quan trọng là phải chịu làm theo kế hoạch của tôi. Bởi vì thật sự kế hoạch của tôi không phải là lấy chồng thật. Dù tôi có ngang ngược và bướng bỉnh thế nào đi nữa cũng không dám lấy tương lai của mình ra đùa giỡn.

Ý của tôi là chỉ muốn một người chồng hờ, tức là làm đám cưới thật, sống chung thật, nhưng... không làm vợ chồng thật. Tất cả như là một màn kịch

lớn để che mắt mọi người và thỏa mãn tự ái của tôi. Trong số những người đeo đuổi mình, tôi tin rằng tôi có thể thuyết phục được ít nhất một vài người chịu theo kế hoạch của mình. Nhưng vấn đề là tôi có

thể tin tưởng vào những người đó hay không? Sau khi đám cưới sẽ là một cuộc sống chung và ai dám bảo đảm rằng người chồng hờ của tôi sẽ mãi giữ lời hứa chỉ làm chồng hờ thôi? Liệu trên đời này có thể tồn tại một người đàn ông cao thượng và quân tử như vậy không? Tôi cũng biết câu trả lời là không, cho nên sau một tuần lễ suy nghĩ, tôi gần như đã dẹp bỏ kế hoạch này và đang suy nghĩ để tìm một kế hoạch khác.

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 2

Hôm nay vợ chồng anh Khải tổ chức kỷ niệm ba năm đám cưới, ngoài người trong nhà anh chị còn mời vài người bạn thân. Tôi hứa với chị Vân, vợ anh Khải là sẽ đến sớm để giúp chị trang trí nhà cửa cho nên ba giờ chiều tôi đã có mặt ở đó. Đang loay hoay treo chùm bong bóng vào cái lan can dẫn lên lầu thì tôi bỗng cảm thấy nóng nóng sau gáy. Trục giác cho tôi biết có người đang nhìn trộm mình. Tôi quay lại bắt gặp cái nhìn của một người đang ngồi trên phòng khách. Tôi nhận ra đó là anh Huy bạn thân của anh Khải. Bị tôi bắt gặp đang nhìn trộm, anh hơi lúng túng nhưng cũng vội mỉm cười chào tôi. Tôi chưa kịp chào lại anh thì thấy anh Khải từ trong nhà bếp bước ra đến ngồi cạnh anh Huy và hỏi gì đó. Tôi quay trở lại làm tiếp công việc đang bỏ dở.

Bỗng nhiên một ý tưởng chợt loé lên trong đầu tôi. Ủ nhỉ, tại sao tôi không nghĩ ra anh Huy là một đối tượng rất thích hợp cho kế hoạch của tôi. Tôi quay lại nhìn anh, anh đang nói chuyện với anh Khải cho nên tôi tha hồ quan sát anh mà anh vẫn không biết. Nói về đẹp trai thì có lẽ anh không đẹp trai bằng Đạt, nhưng ở anh có cái vẻ phong trần dày dạn hơn. Nếu Đạt giống

một cây cảnh được trồng trong nhà kính thì anh Huy lại là một cây thông đứng giữa trời mặc cho gió mưa hay tuyết phủ. Cây cảnh dĩ nhiên đẹp, nhưng nếu đem ra khỏi nhà kính thì nó sẽ chết. Còn cây thông cho dù có chặt nó xuống để trang trí cho Giáng Sinh thì nó cũng vẫn còn có thể tươi tốt thêm một thời gian trước khi tàn úa. Và lại sắc đẹp của đàn ông vốn không phải là một yếu tố quan trọng cho nên điểm này có thể nói là anh Huy thắng. Về tướng mạo thì Đạt có tướng tá của một thể thao gia trong khi anh Huy cao và gầy lại có dáng dấp nghệ sĩ. Mỗi người có một sắc thái riêng biệt khó mà so sánh. Về học lực, tuy Đạt giỏi thật nhưng so với anh Huy thì còn thua xa vì tôi còn nhớ lúc tốt nghiệp đại học anh Huy đã đậu thủ khoa. Đó là chưa kể về sự nghiệp thì từ ngày ra trường anh đã được nhận vào làm việc tại một hãng lớn, lương cao, cho đến bây giờ đã được sáu bảy năm. Anh còn mua được một căn nhà khá đẹp, tuy tôi chưa thấy nhưng vẫn nghe anh Khải nhắc hoài... Như vậy thì có thể coi như anh Huy đã hơn Đạt về mọi mặt rồi, thật thích hợp với tiêu chuẩn của tôi.

Vấn đề kế tiếp là có thể tin tưởng được anh không? Câu trả lời là chín mươi chín phần trăm có thể được. Bởi vì gia đình tôi biết anh từ lúc anh học trung học chung với anh Khải ở Việt Nam, tức là khoảng mười tám năm nay, anh chơi rất thân với anh Khải. Còn nhớ khi tôi lên năm, lên sáu gì đó là tôi đã biết anh. Anh lại chịu khó chịu tôi hơn anh Khải cho nên tôi thường vòi vĩnh anh nhiều hơn. Mỗi tuần anh đến nhà tôi hai ba lần để học chung với anh Khải, thân cho đến độ tôi có cảm tưởng mình có đến bốn ông anh chứ không phải ba. Bố mẹ tôi cũng rất thương anh cho nên mỗi khi trong nhà có tiệc tùng hay chuyện vui gì cũng đều có anh tham dự.

Sau cuộc đổi đời, gia đình chúng tôi cũng như nhiều gia đình khác đều lo kiếm đường vượt biên, bố mẹ tôi sợ đi cả nhà lỡ bị bắt hết sẽ không có ai lo. Và lại có tôi là con gái lại sợ trên đường đi gặp cướp cho nên cuối cùng chỉ lo cho hai ông anh lớn đi thôi. Lúc đó anh Khải rủ anh Huy đi cùng nhưng anh Huy không có đủ tiền cho nên bố mẹ tôi đã giúp anh và anh đã đi cùng với hai ông anh của tôi. Sau này khi ra trường đi làm có tiền, anh đã hoàn trả lại số tiền bố mẹ tôi đã giúp anh, dù là bố mẹ tôi nhất định không nhận. Và chính vì như vậy, anh lúc nào cũng nghĩ là đã chịu ơn bố mẹ tôi, thì không thể nào anh dám không giữ lời hứa, nếu đã chịu hứa với tôi.

Cái khó bây giờ là làm sao thuyết phục được anh chịu cùng tôi thi hành kế hoạch này. Dù gì anh cũng là người đã trưởng thành, đâu dễ gì anh chịu làm một việc vô lý như vậy. Đó là chưa kể nếu làm việc này đối với anh có thể coi là lừa gạt cả bố mẹ tôi. Dù sao đi nữa tôi cũng phải thử thuyết phục anh xem sao. Tôi tin mình có thể làm được bởi vì anh cũng là một trong số những người yêu tôi. Tôi biết được điều này không phải do anh nói mà là qua anh Khải.

Có một ngày, lúc tôi vừa sang định cư được khoảng một năm, anh Khải nói với tôi rằng anh Huy thú thật với anh là đã để ý và yêu tôi từ những ngày còn ở Việt Nam cho đến bây giờ. Anh Khải hỏi tôi có ý gì với anh Huy không. Tôi đã rất ngạc nhiên khi nghe chuyện này và nói với anh Khải rằng, trong thâm tâm tôi từ nhỏ tôi vẫn xem anh Huy như anh vậy. Anh Khải có vẻ buồn nhưng không nói gì thêm. Sau đó những khi gặp anh Huy tôi hơi mất tự nhiên và tôi giữ ý không đối xử thân mật quá với anh nữa. Tôi biết anh rất buồn khi thấy tôi bỗng tạo ra khoảng cách với anh nhưng tôi không còn chọn lựa nào khác cả.

Tôi không muốn anh hiểu lầm tình cảm của tôi dành cho anh, và hình như anh đã hiểu. Cho nên từ đó đến bây giờ gặp tôi anh chỉ nhìn từ xa hoặc nhìn trộm như lúc nãy mà thôi. Lúc đầu tôi cũng buồn vì như mình vừa mất đi bớt một người anh, bớt đi một người chịu đựng nhưng tôi cũng quen dần. Tôi chỉ cảm thấy hơi tội nghiệp cho nên mỗi khi thấy anh tôi thường đến chào và hỏi thăm anh mấy câu. Biết làm vậy là hơi khách sáo và giả dối nhưng tôi đâu thể làm gì khác hơn được...

Thấy anh Khải đã đứng dậy đi vào bếp, tôi vội bước đến bên anh Huy. Anh đã nhìn thấy tôi, tôi cười với anh:

- Chào anh Huy, anh khỏe không? Lâu quá không gặp anh...

Vừa nói tôi vừa ngồi xuống cạnh anh, anh nhìn tôi:

- Anh cũng thường, còn Vy thế nào? Mới đi làm có quen không?

Tôi đã tốt nghiệp vào mùa hè vừa qua và mới bắt đầu đi làm được một tháng. Vậy mà anh cũng biết. Tôi cười nhẹ:

- Tin tình báo của anh cũng mau nhỉ? Việc em làm cũng tạm được, nhưng em mới vào nên còn nhiều thứ phải học lắm.

Tôi đã quen xung hô với anh như với ba ông anh của tôi. Biết như vậy là quá thân mật nhưng đã quen gọi từ mười mấy năm nay làm sao thay đổi được cho nên đành giữ nguyên như cũ.

Anh dụi dãi:

- Từ từ rồi sẽ quen thôi, quan trọng là Vy phải thích công việc của mình...

Tôi nhìn anh, nhỏ giọng:

- Anh Huy này, em có một việc cần anh giúp nhưng hơi dài dòng nên không thể nói ở đây. Ngày mai anh có giờ rảnh không, đến nhà em kể cho anh nghe...

Anh nhìn vào mắt tôi, tôi nhìn thấy trong đó như có một ánh lửa vui. Anh vui cũng phải vì đã khá lâu rồi tôi không hề vờ vĩnh anh, đòi anh giúp việc này việc nọ. Anh gật đầu:

- Ngày mai là Chúa nhật, anh không có hẹn với ai cả, Vy muốn anh đến mấy giờ?

- Khoảng một giờ trưa đi, vậy mai em chờ anh nghe... Bây giờ em phải đi

trang trí cho xong không thôi ông Khải cần nhần...

Tôi vừa nói vừa đứng dậy, anh Huy nói với theo:

- Mai gặp...

Qua hôm sau, đang ở trên lầu nói điện thoại với nhỏ bạn tôi nghe tiếng bấm chuông. Mẹ tôi ra mở cửa, tôi nghe bà nói:

- Ủa, Huy, vào nhà đi con, con đến tìm Hào hả?

Cả mẹ tôi cũng nhận thấy là lúc sau này anh Huy đến là luôn tìm anh Hào chứ không phải tìm tôi, chả bù với ngày xưa, mười lần anh đến là để tìm tôi hết chín lần. Tôi nghe tiếng anh Huy nhỏ nhẹ:

- Dạ không phải, con có hẹn với Đan Vy.

Có tiếng mẹ tôi gọi lớn:

- Vy ơi, xuống đi, có anh Huy đến tìm nè...

Tôi đáp:

- Dạ, con xuống ngay...

Nói bye bye với nhỏ bạn xong tôi định chạy xuống lầu nhưng nhớ lại mình chưa thay quần áo nên dừng lại. Đúng là con gái hư, cầm điện thoại lên là quên cả giờ giấc. Bây giờ anh Huy đang ở dưới chờ làm sao kịp thay đồ. Tôi dùng những ngón tay chải lại mái tóc dài, vuốt lại bộ pyjama màu hồng nhạt có điểm những trái tim nho nhỏ, rồi nhìn mình trong gương. Đôi mắt to đen dưới hàng mi cong, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi đỏ hồng lúc nào cũng như hơi trề ra nũng nịu. Tất cả những thứ đó được sắp đặt một cách hài hòa trên một gương mặt trái soan sáng rỡ. Điều làm tôi không hài lòng lắm là cặp lông mày rậm và thẳng hơi thô làm cho gương mặt tôi có một chút ngỗ ngáo. Nhưng mẹ tôi thì cho rằng nhờ vẻ ngỗ ngáo đó mà gương mặt tôi mới thu hút và hấp dẫn hơn.

Tôi chắc lười, đẹp chán, cũng đâu đến nổi bê bối lắm. Và lại anh Huy cũng như người nhà chắc anh không cười đâu mà sợ, nghĩ như vậy nên tôi bước xuống lầu.

Nghe tiếng động anh Huy ngược lên nhìn, ánh mắt anh say mê và triu mến. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với anh Huy, cảm thấy hơi ngượng trong mắt nhìn của anh. Tôi vờ đưa tay sờ lên mặt mình:

- Hôm nay không có ra ngoài nên em không sửa soạn chắc nhìn xấu lắm hở?

Tôi thấy anh hơi lúng túng:

- Không phải, tại anh nhìn thấy em có vẻ chừng chạc hơn xưa...

Rồi anh hỏi như muốn đánh trống lảng:

- Bây giờ em nói đi, có chuyện gì cần anh giúp nào?

Tôi chưa kịp nói gì thì nghe tiếng mẹ tôi gọi từ nhà bếp:

- Vy à, vào đem chè ra mời anh Huy đi con...

Tôi dạ rồi đứng dậy đi vào bếp bưng hai ly chè mẹ tôi đã làm sẵn ra phòng khách. Đặt hai ly chè xuống bàn xong tôi bước qua ngồi cạnh anh Huy, tôi

không muốn mẹ tôi nghe được những chuyện tôi sắp sửa nói. Anh Huy có vẻ ngạc nhiên khi thấy thái độ của tôi, tôi thì thầm:

- Em không muốn mẹ em nghe được chuyện này...

Có tiếng chân bước ra và tôi nghe mẹ tôi nói:

- Ngồi chơi nghe Huy, bác lên lầu nghỉ một tí...

Anh Huy dạ nhỏ, mẹ tôi bước lên lầu, tôi nghe tiếng bà đóng cửa phòng.

Yên tâm là bà không thể nghe câu chuyện giữa tôi và anh Huy, tôi quay lại, anh ngạc nhiên:

- Chuyện gì có vẻ bí mật vậy Vy?

Tôi nói:

- Anh đừng thắc mắc, rồi anh sẽ hiểu, bây giờ chỉ cần anh thành thật trả lời mấy câu hỏi của em...

Nhìn anh tôi hơi lúng túng, tôi nhập đề một cách khó khăn:

- Có một dạo... anh đã từng... yêu em, đúng không?

Anh mở to mắt nhìn tôi nhưng có lẽ nghe tôi bảo đừng thắc mắc nên anh chỉ trả lời câu hỏi của tôi một cách ngắn gọn:

- Phải...

- Còn bây giờ?

Hỏi xong tôi mới thấy mình bạo quá, con gái gì mà dám đi hỏi anh có yêu mình không. Vì ngượng quá nên tôi cúi mặt không dám nhìn anh, chỉ nghe anh trả lời bằng một giọng nhẹ nhàng nhưng tha thiết:

- Vẫn vậy... không hề thay đổi...

Tôi xúc động và cảm thấy mình hơi tàn nhẫn, thật tội cho anh đã yêu nhầm con bé không có trái tim... Và con bé đó bây giờ lại còn muốn lợi dụng tình yêu của anh, ép anh đóng một màn kịch để lường gạt mọi người. Tôi còn đang lưỡng lự xem mình có nên tiếp tục hay không thì nghe giọng anh như hồi thúc:

- Rồi sao nữa Vy?

Tôi nghĩ thầm, mặc kệ, đã trót phóng lao thì phải theo lao vậy, cho dù tôi có muốn ngưng ở đây cũng chưa chắc anh Huy đã chịu. Tôi thu hết can đảm ngược mặt lên đối diện với anh và hỏi:

- Vậy có khi nào anh có ý nghĩ là muốn... cưới em không?

Anh Huy hình như giật mình, giọng anh có vẻ hơi mất bình tĩnh:

- Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra? Em muốn anh giúp em chuyện gì?

Em có thể nói trực tiếp một chút không? Em làm anh hồi hộp quá!

Tôi chớp mắt, cố gắng giải thích cho anh hiểu:

- Nói một cách đơn giản là em muốn có một cái đám cưới càng sớm càng tốt và em muốn anh giúp em làm chủ rể trong cái đám cưới này...

Anh Huy ngạc nhiên đến sững sờ, anh hỏi gặng như chưa nghe rõ:

- Em vừa nói gì?

Và như chợt nghĩ ra điều gì, anh ngập ngừng:

- Chẳng lẽ...

Tôi nhìn thái độ của anh và chợt hiểu nên đỏ mặt:

- Anh thật bậy bạ, em đâu đến nỗi hư hỏng như vậy...

Anh cười nhận lỗi:

- Xin lỗi, anh đã nghĩ sai, nhưng tại em không chịu nói rõ, em phải nói rõ mọi việc thì anh mới giúp em được chứ...

Biết là không thể giấu giếm được nếu muốn anh giúp cho nên tôi đã kể tóm tắt cho anh nghe mọi chuyện, dĩ nhiên tôi phải thêm bớt chút đỉnh cho câu chuyện thêm phần lâm ly bi đát mong anh thấy tội nghiệp mà chịu nhận lời giúp tôi. Nghe xong câu chuyện, anh khẽ thở dài:

- Và chỉ vì muốn trả thù mà em định đem tương lai và hạnh phúc của cả cuộc đời ra đánh đổi?

Tôi xua tay:

- Em đâu đến nỗi ngu dại như vậy chứ...

Rồi tôi đem toàn bộ kế hoạch ra giải thích tường tận với anh, cuối cùng tôi hỏi anh:

- Bây giờ anh đã hiểu hết rồi, vậy anh chịu giúp em chứ?

Anh Huy như vẫn đắm chìm trong dòng tư tưởng của mình, tôi nóng nảy lay vai anh:

- Anh chịu không, sao không trả lời em?

Anh ngồi thẳng dậy, thái độ có vẻ dứt khoát như đã tìm ra một quyết định cho mình:

- Thôi được, anh chịu giúp em đóng màn kịch này nhưng anh có hai điều kiện...

- Vậy anh nói đi...

- Thứ nhất, em phải hứa với anh là em không được kết thúc cuộc sống chung của chúng ta nếu không có lý do chính đáng...

Tôi gật đầu không suy nghĩ:

- Được, em chấp nhận, còn điều thứ hai?

Anh nhìn tôi:

- Điều thứ hai là phải đối xử với anh như lúc trước, không được lạnh lùng xa cách như dạo gần đây...

Tôi cười:

- Anh yên tâm, em đóng vai vợ chắc không đến nỗi tệ đâu...

Anh nhấn mạnh:

- Ngay cả những lúc chỉ có anh và em cũng phải đối xử với anh như vậy.

Tôi liền thoáng:

- Được rồi, em hứa mà, chỉ cần anh chịu giúp em thì cái gì em cũng chịu...

Nhìn thấy hai ly chè trên bàn mới chợt nhớ đến vai trò chủ nhà của mình, tôi vội đưa một ly qua mời anh, lòng cảm thấy vui như hồi còn bé được anh chiều chuộng. Tôi cười nói không ngừng miệng, khoảng cách giữa anh và tôi hình như đã biến mất. Chúng tôi như trở về thời xa xưa cũ, lúc mà tôi chưa biết được tình cảm của anh dành cho tôi.

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 3

Khoảng thời gian sau đó là những ngày dài bận rộn. Ngày cưới đã được chọn vào đúng ba tháng sau. Vì đám cưới được tổ chức khá gấp rút nên mọi việc đều phải tiến hành thật nhanh. Bố mẹ và cả ba ông anh của tôi thật sự hài lòng với chọn lựa của tôi vì cả nhà ai cũng thương anh Huy cả. Mẹ tôi hỏi tại sao không để qua năm sau cho rộng rãi thời giờ hơn. Anh Huy phải giả vờ nói thầy bói nói với mẹ anh là phải cưới trong năm nay mới tốt cho nên bà cụ muốn cưới liền. Tôi cúi mặt giấu nụ cười vì thấy anh nói dối cũng trơn tru lắm. Nhưng người vui nhất có lẽ là anh Khải, anh cứ hỏi chúng tôi bắt đầu hồi nào mà bí mật vậy. Cũng may là trong thời gian quen Đạt tôi chưa hề đưa về nhà giới thiệu nếu không giờ này lại phải giải thích lời thôi. Tuy chỉ là đóng kịch nhưng tôi thấy anh Huy lo lắng mọi việc thật chu đáo. Tất cả anh đều chọn thứ tốt nhất, đắt nhất. Khi tôi hỏi anh sao làm lớn vậy anh chỉ cười nói nếu không làm lớn thì đám bạn của em đâu có phục em. Tôi thầm cảm ơn anh vì anh đã hiểu cả những tật xấu của tôi. Khi đeo thử chiếc nhẫn cưới có đính một cái hạt xoàn thật to lên ngón tay áp út, tôi chắc lưỡi khen đẹp và nửa đùa nửa thật nói: *"anh đừng lo mai một anh cưới vợ thật em sẽ trả lại cho anh"*. Anh đã nhìn tôi bằng một ánh mắt thật buồn và nói *"nếu muốn anh vui thì đừng bao giờ nói những chuyện như vậy"*. Anh còn hỏi tôi muốn đi trăng mật ở đâu. Tôi giẫy nảy vợ chồng hờ làm gì có trăng mật. Anh lại phải nói dối với mọi người là không lấy được nhiều ngày nghỉ nên không đi.

Dạo gần đây tôi đối với anh rất thân mật, trước mặt mọi người tôi nũng nịu, những nhẽo với anh giống hệt như vợ chồng sắp cưới. Anh cũng choàng vai tôi và âu yếm chiều chuộng tôi cho nên mọi người ai cũng khen chúng tôi hạnh phúc. Có những lúc tôi cũng hơi ngạc nhiên vì những hành động và cử

chỉ của mình hình như không hoàn toàn là đóng kịch. Nhiều khi tôi có cảm tưởng tôi với anh sắp lấy nhau thật chứ không phải chỉ là giả vờ.

Tất cả đã diễn tiến rất tốt đẹp, mọi việc đã chuẩn bị xong hai tuần lễ trước ngày cưới. Chỉ có một việc xảy ra ngoài dự tính của tôi là anh Huy đã bảo lãnh mẹ anh sang du lịch để tham dự đám cưới của chúng tôi. Anh nói việc lớn như vậy phải cho mẹ anh biết nếu không sợ bà buồn. Chuyện này thì đúng nhưng nếu là anh cưới vợ thật sự kia còn đáng này...

Không hiểu tại sao với gia đình tôi, tôi lại không có ý nghĩ là mình đang dối gạt mọi người. Còn đối với mẹ của anh Huy thì tôi lại mang mặc cảm đang lừa dối bà nên trong lòng không yên. Có lẽ tại thấy bà lặn lội đi hơn nửa vòng trái đất qua đây chỉ để tham dự cái đám cưới giả của đứa con trai duy nhất của mình. Theo lời anh Huy thì bố anh mất rất sớm, mẹ anh ở vậy tần tảo nuôi hai chị em anh khôn lớn. Cho nên khi qua đây rồi anh rất muốn bảo lãnh mẹ anh qua sống với anh nhưng bà cụ nhất định không chịu rời xa nơi bà đã sống gần cả đời. Cho nên bà đã ở lại sống với gia đình người chị của anh.

Tôi chợt cảm thấy hơi hối hận với kế hoạch của mình. Hình như việc này đã trở nên quan trọng và ảnh hưởng đến nhiều người hơn tôi nghĩ. Tôi nói ý tưởng này cho anh Huy nghe và hỏi anh tại sao anh chín chắn, trưởng thành hơn tôi lại chịu giúp tôi diễn màn kịch này? Anh nói anh có lý do của anh và anh tin rằng với lý do đó việc chúng tôi đang làm không phải là sự lường gạt mọi người nữa, hãy tin tưởng nơi anh. Tôi hỏi anh lý do gì nhưng anh không chịu nói. Anh hứa khi đúng lúc phải nói anh sẽ nói với tôi. Nghe những lời giải thích và an ủi của anh, tôi cũng tạm an tâm phần nào.

Rồi cái ngày trọng đại đó cũng đến, tôi không ngờ làm một cái đám cưới lại phải trải qua nhiều lễ nghi và thủ tục như vậy. Nguyên cả một ngày anh Huy và tôi như hai con rối, một phờ cả người. Buổi tối đãi tiệc ở nhà hàng, tôi đã rất hân diện và hài lòng khi nhìn thấy ánh mắt nở nụ cười của đám bạn cũ. Tự ái đã được ve vuốt vỗ về, mọi việc giống như tôi đã dự đoán. Chỉ có một việc tôi không ngờ là Đạt đã đến dự lễ cưới một mình. Sau này tôi mới nghe mọi người kể lại là khi nghe tin tôi lấy chồng chàng đã chia tay với cô bạn gái và có vẻ buồn lắm. Lúc vào cửa, Đạt thừa lúc bắt tay để chúc mừng chúng tôi đã xiết mạnh đến nỗi đau cả tay tôi và nói nhỏ:

-Em tàn nhẫn quá, Vy ạ!

Lúc đó vừa mệt, vừa bận tiếp khách nên tôi cũng không để ý lắm. Một việc nữa cũng khá bất ngờ là trong bữa tiệc. Những người bạn của chúng tôi, và hình như còn có cả ba ông anh của tôi nữa, đã gỡ đĩa ẩm thực bắt chúng tôi phải hôn nhau. Anh Huy ghé tai tôi hỏi nhỏ:

- Làm sao đây Vy?

Tôi cũng bối rối, việc này thật tình tôi đã quên nghĩ đến. Nhưng chẳng lẽ cô

dâu lại không cho chú rể hôn nên tôi đành bảo anh:

- Thì anh cứ giả vờ hôn em đi...

Chúng tôi đứng dậy, anh Huy ôm ngang eo tôi. Vòng tay tôi cũng choàng ra sau lưng anh, tôi ngược mặt cho anh hôn. Tôi nghĩ là đã được tôi cho phép có lẽ anh sẽ hôn tôi một nụ hôn thật dài nhưng tôi thật sự đã lầm. Nụ hôn của anh chỉ phớt nhẹ lên môi tôi, ngay cả vòng tay anh cũng cố tình nói lỏng không xiết chặt lấy tôi. Tuy nụ hôn thật khẽ nhưng lúc hai đôi môi chạm nhau, tôi lại cảm thấy như có một luồng điện từ môi anh truyền qua khắp người tôi khiến tôi như bị điện giật, toàn thân tê dại. Vòng tay anh tuy không xiết chặt nhưng tôi lại có một cảm giác yên tâm và ấm áp vô cùng.

Cảm giác này tôi chưa từng có khi ở trong vòng tay của Đạt và được chàng hôn dù rằng nụ hôn của Đạt rất mạnh mẽ và cuồng nhiệt. Cũng may là người ta lo ăn nên không ai để ý là chú rể đã hôn cô dâu rất qua loa. Từ đó cho đến lúc tàn tiệc chúng tôi đã phải hôn nhau thêm mấy lần nữa và lần nào cũng vậy, cảm giác đó cũng đến với tôi. Nhưng lạ một điều là cái cảm giác này đã không khiến tôi khó chịu mà lại làm cho tôi hơi mê mê, ngây ngất.

Lúc đang ăn anh Huy nói nhỏ với tôi:

- Em nhìn Đạt bạn em xem, từ đầu bữa tiệc tới giờ hắn không ăn, chỉ uống rượu và không rời mắt khỏi em.

Tôi không dám quay lại nhìn sợ Đạt thấy. Chợt nhớ đến câu nói lúc nãy của Đạt nên tôi nói với anh:

- Sao kỳ vậy? Lúc vào cửa Đạt còn nói là em tàn nhẫn nữa...

Mắt anh Huy xa vắng:

- Theo kinh nghiệm của anh thì Đạt còn yêu em...

Tôi gạt đi:

- Đừng nghĩ vậy, Đạt đâu có yêu em đâu mà còn với hết...

Câu chuyện đến đó tạm ngưng vì đã đến lúc chúng tôi phải đi một vòng đề chào và cảm ơn từng bàn. Khi chúng tôi đến bàn của Đạt thì hình như chàng đã say, Đạt đứng lên chỉ vào tôi và nói giọng lè nhè với anh Huy:

- Anh may mắn lắm, anh đã cưới được nàng...

Một người bạn ngồi bên cạnh vội kéo Đạt ngồi xuống. Anh Huy lẳng lặng đưa tôi đi sang bàn khác không nói gì thêm. Tôi quả thật ngạc nhiên với thái độ của Đạt. Chẳng lẽ Đạt còn yêu tôi như anh Huy đã nói? Nếu không thì tại sao lại có thái độ kỳ lạ như vậy? Tôi cũng không có nhiều thì giờ để suy nghĩ vì còn phải cắt bánh, chụp hình và bao nhiêu thứ linh tinh khác trước khi bữa tiệc kết thúc.

Một giờ sáng chúng tôi mới về đến nhà của anh Huy, và cũng là nơi tôi sẽ tạm trú ngụ kể từ hôm nay. Nhà của anh nằm trên một sườn đồi, phong cảnh xung quanh rất đẹp. Mọi người ai cũng cho là tôi có phước, mới lấy chồng đã được ở nhà đẹp. Nhưng họ nào biết rằng đây chỉ là chỗ ở tạm bợ của tôi

thôi, khi màn kịch chấm dứt thì tôi phải rời khỏi căn nhà này. Không biết có phải tại tôi tham lam hay không nhưng mà khi nghĩ đến lúc phải rời khỏi nơi đây lại cảm thấy lòng buồn man mác.

Căn nhà, ngoài phòng khách và nhà bếp, còn có hai phòng ngủ. Phòng lớn được trang trí như phòng vợ chồng nhưng thật sự chỉ có mình tôi ở. Phòng nhỏ hơn là phòng dành cho khách cho nên cũng có giường, ghế, tủ, bàn... và đó là phòng của anh Huy. Tôi nói với anh cho tôi ở phòng nhỏ nhưng anh nhất định không chịu. Cho nên tôi phải nghe anh, dù hơi ngại vì đã ở nhà người ta còn chiếm luôn căn phòng lớn.

Có một chuyện mà tôi không hề tính trước là sau đám cưới mẹ của anh Huy sẽ ở lại chơi thêm hai tuần nữa rồi mới trở về Việt Nam. Có nghĩa là bà sẽ ở chung với chúng tôi. Dĩ nhiên bà sẽ ngủ ở căn phòng dành cho khách, tức là phòng của anh Huy, và anh Huy sẽ phải ngủ trong phòng của tôi. Thật ra anh nói anh có thể ngủ trên sofa ở phòng khách, nhưng liệu mẹ anh sẽ nghĩ sao khi thấy con trai mình bị vợ cho ra ngủ phòng khách trong đêm tân hôn? Và vì không muốn bà cụ nghi ngờ cho nên tôi đành phải để anh ngủ trong phòng của tôi. Căn phòng tuy rộng nhưng lại chỉ có một chiếc giường đôi, cũng may trong nhà còn một tấm nệm dư nên tôi lót tạm dưới đất cho anh nằm đỡ.

Buổi tối đầu tiên của đời sống vợ chồng hờ tôi không tài nào dễ giấc ngủ được. Phần thì mọi việc đã xảy ra trong ngày cứ hiện ra trong trí, phần khác lại không mấy yên tâm vì anh Huy đang nằm ngủ cách tôi không xa. Liệu nửa đêm anh có... phá vỡ lời giao hẹn bằng miệng của chúng tôi không? Nhưng nhớ đến thái độ đàng hoàng của anh khi hôn tôi trong tiệc cưới, tôi tạm yên tâm. Có lẽ anh là một trong những người quân tử còn sót lại trên đời này. Và lại sau khi chúc tôi ngủ ngon chừng mười phút là tôi đã nghe tiếng thở đều đều của anh rồi. Cuối cùng tôi cũng thiếp đi trong một giấc ngủ mỗi mệt.

Thời gian lặng lẽ trôi... Hai tuần sau mẹ của anh Huy trở về Việt Nam. Tôi đã sống chung với bà rất thuận thảo trong hai tuần lễ đó. Thật ra, bà là một người mẹ chồng tốt. Bà đối xử với tôi rất mực thân tình. Còn nhớ một lần bà nói với tôi rằng, anh Huy đã sống xa bà từ nhỏ nên không được bà chăm sóc và dạy dỗ nhiều, nếu nhớ anh có làm điều gì khiến tôi buồn thì hãy cố gắng tha thứ cho anh. Nghe bà nói như vậy tôi cảm thấy thật xấu hổ. Người đáng được tha thứ nếu có thì phải là tôi chứ sao lại có thể là anh. Tôi đã thật sự muốn khóc khi nghĩ đến việc mình đang đối bà, mặc cảm làm tôi ray rứt cả tuần lễ.

Sau khi mẹ anh đi rồi thì đời sống của chúng tôi đi dần vào ổn định. Mỗi người chúng tôi có một cuộc sống riêng. Anh đã trở về ngủ trong phòng của

anh, còn giang sơn của tôi là nguyên cái phòng ngủ lớn. Trái với sự lo lắng lúc đầu của tôi, anh Huy đã tỏ ra rất đứng đắn. Anh vẫn như lúc chưa cưới tôi, vẫn đối xử với tôi thân mật, dịu dàng nhưng có chừng mực. Anh cố gắng tránh tôi đa sự đụng chạm với tôi, không bao giờ có những hành động hay cử chỉ khiến tôi có thể hiểu lầm. Nói chung tôi cảm thấy sống thật thoải mái bên cạnh anh. Anh chịu đựng, lo lắng và chăm sóc tôi từng ly từng tý, nhiều khi tôi có cảm tưởng anh còn chu đáo hơn cả mẹ tôi ngày trước.

Buổi sáng khi tôi thức dậy thì thức ăn sáng đã để sẵn trên bàn, ngay cả phần thức ăn trưa mang theo anh cũng đã chuẩn bị xong để bên cạnh. Anh đi làm sớm hơn tôi nên khi tôi ăn sáng thì anh đã vào phòng tắm. Và khi tôi vào đến phòng tắm thì chiếc bàn chải đánh răng màu hồng của tôi đã được anh lấy sẵn kem để ở đó. Có thể nói chưa khi nào anh quên việc này. Ngoại trừ những ngày cuối tuần có khi tôi vào phòng tắm trước anh. Và những lần như vậy tôi cũng bắt chước lấy kem để sẵn lên chiếc bàn chải màu xanh của anh như là một săn sóc nho nhỏ để đáp lại sự chăm sóc của anh.

Buổi chiều tôi về đến nhà sau anh cho nên việc cơm nước do một tay anh cáng đáng. Chiều nào về đến nhà tôi cũng nghe mùi thức ăn thơm phức từ trong bếp xông ra làm bụng tôi đói cồn cào và tôi chỉ việc rửa tay là ngồi vào bàn. Ăn xong có khi tôi rửa chén, nhưng có những hôm lười, tôi giả bộ mệt cho anh rửa luôn. Tôi được anh nuông chiều đến nỗi nhiều khi tự cảm thấy mình hư quá, muốn giúp anh nhưng anh không cho. Anh nói được chăm sóc cho tôi chính là hạnh phúc của anh. Cho nên tôi đâu nỡ lòng tước đi cái niềm hạnh phúc đó của anh.

Buổi tối, sau khi ăn uống dọn dẹp xong là khoảng thời gian duy nhất chúng tôi sinh hoạt chung. Thông thường anh đi tắm trước rồi ra phòng khách xem tivi chờ tôi tắm xong. Sau đó chúng tôi cùng xem tivi hoặc nghe nhạc đến khoảng chín giờ thì chia tay ai về phòng nấy. Hôm nào cũng vậy, anh không bao giờ quên chúc tôi ngủ ngon.

Một buổi tối, khoảng sáu tháng sau ngày cưới, khi anh chúc tôi ngủ ngon thì tôi bước đến gần anh và nói:

- Nửa năm nay thấy anh ngoan quá không vi phạm nội qui lần nào nên em có phần thưởng cho anh...

Anh nhìn hai tay không của tôi:

- Đâu? Phần thưởng đâu?

Tôi chỉ vào một bên má:

- Mỗi tối trước khi đi ngủ em cho anh hôn một cái, chịu không?

Giọng anh hồi hộp:

- Bắt đầu tối nay?

Tôi gật nhẹ đầu, anh cúi hôn lên má tôi một cái, môi anh mềm và ướt. Hôn xong anh kỳ kèo trả giá:

- Vậy mỗi sáng trước khi đi làm cho anh hôn má bên kia một cái luôn đi cho đủ bộ...

Tôi lườm anh:

- Được voi đòi tiên hở? Vậy thì cố ngoan đi, em sẽ thưởng thêm...

Tuy nói vậy nhưng từ đó mỗi sáng và tối tôi đều đưa má cho anh hôn như một thói quen không thể thiếu. Nụ hôn của anh trên má tuy không làm cho tôi như bị điện giật nhưng cũng cho tôi cái cảm giác sung sướng

vì được sống trong sự thương yêu và che chở của anh.

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 4

Một năm đã trôi qua... Trong năm qua chúng tôi không hề cãi nhau, giận nhau hay gây gổ bao giờ. Thật ra thì anh Huy đã rất chịu đựng và nhường nhịn tôi cho nên dù cho tôi muốn gây cũng chẳng có ai gây với tôi. Tuy làm đám cưới giả, nhưng tới ngày kỷ niệm đám cưới tôi cũng bắt anh tổ chức tiệc để mời đám bạn cũ của tôi. Và dĩ nhiên anh đã chịu tôi.

Tối hôm đó tôi rất vui, đám bạn học cũ có mặt gần như đầy đủ, kể cả Đạt là người mà lần đầu tiên tôi gặp lại sau ngày đám cưới. Đạt đã thay đổi rất nhiều, không còn vui vẻ hoạt bát như xưa nữa. Mọi người ai cũng khen vợ chồng tôi hạnh phúc và họ giống như trong ngày cưới, bắt chúng tôi hôn nhau.

Lần này anh Huy không hỏi ý tôi nữa, anh choàng tay ôm lấy tôi và cúi xuống áp chặt môi lên môi tôi. Nụ hôn của anh một năm sau ngày cưới đã thay đổi, nó không còn là một nụ hôn phớt nhẹ nữa. Môi anh dùng lại hơi lâu trên môi tôi và tôi cảm nhận được đầu lưỡi mềm của anh quét nhẹ lên đôi môi đang hé mở của mình. Hai cánh tay anh lần này xiết tôi thật chặt, chỉ một thoáng thôi mà đã khiến cho cảm giác trong tôi dâng trào. Toàn thân tôi run rẩy và thân thể tôi trở nên mềm nhũn trong vòng tay của anh. Khi anh buông tôi ra, tôi bắt gặp ngay ánh mắt thật khó hiểu của Đạt từ bên kia bàn nhìn qua tôi. Nhưng lòng tôi đang thật sự bối rối vì nụ hôn bất ngờ của anh Huy nên không để ý lắm.

Buổi tiệc tàn trong không khí vui vẻ và thân mật của mọi người. Sau khi

giúp anh dọn dẹp sạch sẽ trong nhà bếp, tôi ra phòng khách nhìn một vòng xem có gì cần dọn hay không thì thấy anh Huy bước theo. Anh kéo tôi ngồi xuống sofa rồi nhìn vào mắt tôi:

- Em giận anh phải không?

Tôi ngạc nhiên:

- Tại sao em giận anh?

Anh thật thà:

- Tại... lúc này... anh... chưa được em cho phép. Anh xin lỗi, nhưng quả thật anh không thể kềm chế được tình cảm của mình... Chỉ tại tên Đạt đó thôi, hắn cứ nhìn em cho nên anh phải chứng tỏ cho hắn thấy em là của anh để hắn khỏi mơ tưởng nữa...

Tôi chợt hiểu, thì ra là anh ghen với Đạt. Tôi trấn an anh:

- Anh đừng lo, em chưa từng yêu Đạt và chắc chắn em cũng sẽ không bao giờ yêu Đạt...

Giọng anh hơi hồi hộp:

- Em nói thật chứ? Em sẽ không bỏ anh để trở về với hắn chứ?

Tôi khẳng định:

- Không bao giờ...

Tôi nói chắc như vậy là vì trong tim tôi hình như đã có lờ mờ một bóng hình. Chính nụ hôn lúc này của anh làm tôi chợt nhìn rõ lòng mình thêm một chút. Tận cùng trong đáy tim tôi hình như là hình ảnh của anh nhưng tất cả còn rất mờ nhạt cho nên tôi chưa dám chắc chắn... Chỉ biết rằng khi anh hôn tôi thì tôi có đầy đủ cảm giác của nụ hôn mà tiểu thuyết đã mô tả. Những cảm giác mà chưa bao giờ tôi từng có với Đạt.

Tôi đứng dậy:

- Khuya rồi, đi ngủ thôi anh...

Anh vẫn chưa yên tâm:

- Như vậy là em không giận anh chứ?

- Không giận, coi như nụ hôn đó là quà em tặng anh cho ngày kỷ niệm đám cưới vậy.

Anh đứng dậy, tôi chìa má về phía anh:

- Còn chưa chịu chúc em ngủ ngon sao?

Anh hôn lên má tôi, hỏi nửa đùa nửa thật:

- Vậy chừng nào em tặng quà cho anh nữa?

Tôi nguýt nhẹ:

- Ham lắm, thì chờ kỷ niệm hai năm đám cưới đi...

Những ngày tiếp theo mọi việc vẫn tiếp tục một cách bình thường. Anh Huy vẫn săn sóc và chiều chuộng tôi. Thỉnh thoảng tôi muốn có lại cảm giác của nụ hôn đêm nào nhưng anh hình như không để ý. Mỗi buổi sáng và tối anh vẫn hôn nhẹ lên má tôi rất đúng đắn. Chẳng lẽ tôi lại mở miệng bảo anh hôn

môi mình. Luật lệ do chính tôi đặt ra không lẽ nay lại tự mình phá vỡ? Và lại, tôi vẫn chưa xác định được lòng mình là có phải thật sự đã yêu anh không. Bởi vì ngoài cái cảm giác lúc được anh hôn, tất cả trong tôi vẫn như cũ.

Một buổi tối thứ Bảy, anh Huy đưa tôi đi dự đám cưới của một người bạn trong nhóm của tôi. Ăn uống xong chúng tôi ở lại khiêu vũ. Hôm đó ngoài sự hiện diện của Đạt còn có rất đông những người bạn cũ thời đi học của tôi. Dĩ nhiên tôi rất vui vẻ, nhảy nhiều, uống cũng nhiều, nói cười luôn miệng. Tôi quay cuồng bên đám bạn cũ và gần như quên hẳn sự có mặt của anh Huy. Tôi có cảm tưởng mình trở về thời con gái, tự do thoải mái. Nhưng suy nghĩ cho kỹ thì thật ra bây giờ tôi cũng đâu khác gì chưa có chồng, với anh Huy chỉ là đóng kịch thôi mà.

Nghĩ như vậy cho nên tôi yên tâm vui chơi, khiêu vũ với những người bạn cũ. Đạt kéo tôi ra sàn nhảy khi một điệu chachacha vui nhộn trỗi lên. Suốt bản nhạc, ánh mắt buồn buồn của Đạt luôn dán chặt vào tôi. Ánh mắt này khiến tôi bối rối. Nó làm tôi chợt nhớ lại ánh mắt khó hiểu của chàng đêm nào khi nhìn anh Huy hôn tôi. Tôi cảm thấy hơi bất an cho nên mấy lần suýt giẫm lên chân Đạt. Có lẽ Đạt đã nhìn ra sự bối rối của tôi. Khi bản chachacha chấm dứt, tôi định rời sàn nhảy nhưng Đạt đã giữ tôi lại và lúc này chàng mới mở miệng:

- Nhảy thêm một bản nữa với anh, Vy!

Bản nhạc chơi tiếp một điệu slow. Đạt ôm sát tôi, tôi hơi nhích người ra cố tình giữ một khoảng cách với chàng. Tôi chợt so sánh cảm giác của mình bây giờ với cảm giác lúc ở trong vòng tay của anh Huy. Hai cảm giác thật khác xa nhau, lòng tôi bây giờ đứng đưng không một chút rung động dù rằng Đạt đang ôm tôi khá chặt. Đạt thì thầm bên tai tôi:

- Em không có hạnh phúc với hấn, phải không Vy?

Đạt dùng chữ hấn để chỉ anh Huy. Tôi cảm thấy hơi bất mãn, màn kịch được chúng tôi diễn xuất sắc như vậy mà Đạt dám bảo là tôi không hạnh phúc. Tôi hỏi lại chàng:

- Ai nói với anh là em không hạnh phúc? Anh Huy rất thương em...

Đạt gật nhẹ đầu trên vai tôi:

- Anh biết... nhưng em thì không thương hấn...

Tôi hơi giật mình, thì ra Đạt nhạy cảm hơn tôi tưởng. Nhưng không thể để chàng tiếp tục suy nghĩ như vậy được. Đạt sẽ nghĩ rằng tôi không yêu anh Huy là vì tôi còn yêu chàng. Tôi phản đối:

- Anh sai rồi, em rất yêu anh Huy. Anh nghe chưa?

Vòng tay Đạt xiết lại, khoảng cách mà tôi cố tạo ra trước đó đã bị chàng xóa bỏ:

- Dừng gạt anh, hôm ăn tiệc ở nhà em anh đã nhìn thấy hết...

Tôi ngẩng đầu nhìn Đạt:

- Anh đã nhìn thấy cái gì?

Đạt xoáy tia nhìn vào mắt tôi:

- Anh thấy em không đáp ứng nộ hôn của hắn, em không nhiệt tình hôn hắn như ngày xưa em đã hôn anh...

Tôi lẩn tránh ánh mắt nóng bỏng của Đạt, đưa mắt nhìn qua vai chàng. Đạt thật sự làm tôi bối rối. Chàng quả đã quan sát rất kỹ nhưng tiếc rằng những nhận xét chàng có được chỉ là bề ngoài. Nếu Đạt biết được cảm giác mê đắm của tôi lúc đó trong vòng tay của anh Huy thì có lẽ Đạt sẽ không nói những lời này với tôi. Thấy tôi không trả lời, có lẽ Đạt nghĩ là mình đã đoán đúng nên cố tình dúi tôi vào một góc khá tối của sàn nhảy.

Trước khi tôi kịp nhận ra ý định của chàng thì Đạt đã cúi xuống định hôn lên môi tôi. Tôi hoảng hốt quay mặt đi tránh vòng môi của chàng và khẽ đẩy Đạt ra. Cảm giác bị xúc phạm khiến tôi giận dữ. Nếu không phải vì lịch sự thì tôi đã bỏ chàng ở lại sàn nhảy một mình rồi nhưng tôi cố nén giận để tiếp tục nhảy. Con giận làm giọng tôi hơi run:

- Nếu anh muốn tiếp tục làm bạn với em thì đừng bao giờ làm như vậy nữa. Giữa chúng ta tất cả đã kết thúc rồi!

Đạt có vẻ buồn. Từ lúc đó chàng không nói thêm câu nào nữa. Tôi nhìn vào phía trong tìm anh Huy. Tôi sợ anh nhìn thấy chuyện xảy ra giữa tôi và Đạt. Dù rằng tôi không thật sự là vợ anh và dù tôi đã cự tuyệt nộ hôn của Đạt nhưng tôi vẫn không muốn anh nhìn thấy cảnh này. Tôi đã nhìn thấy anh, anh đang ngồi một mình trong góc, ly rượu trên tay.

Khoảng cách xa quá nên tôi không nhìn rõ nét mặt anh để đoán xem anh có nhìn thấy hay không. Có lẽ là không vì ánh mắt anh đang nhìn đi nơi khác, không nhìn về hướng chúng tôi. Đạt đã gọi cho tôi nhớ đến cảm giác nộ hôn của anh đêm nào cho nên lúc này tôi thật muốn được anh ôm và khiêu vũ với anh. Vì vậy khi bản nhạc chấm dứt, tôi chào Đạt và đi về phía anh. Tôi gọi:

- Anh Huy, ra nhảy với em...

Anh quay lại nhìn tôi, trong bóng tối tôi thấy hai mắt anh long lanh như có nước. Anh lắc đầu:

- Em chơi với các bạn đi, anh hơi nhức đầu...

Tôi vô tình không để ý đến giọng nói buồn bã của anh nên tiếp tục cuộc chơi. Khuya hôm đó khi anh Huy dúi tôi ra xe để đưa tôi về, hình như tôi đã hơi say. Tôi nghe trong đầu hơi choáng váng. Ngồi trong xe tôi cười nói huyền thuyên đủ chuyện trong khi bên cạnh tôi anh Huy im lặng lái xe không nói tiếng nào. Về đến nhà anh nói với tôi:

- Em mệt rồi, vào tắm rửa rồi đi ngủ đi...

Tôi tuy say nhưng vẫn còn nhớ đưa má cho anh hôn và chúc anh ngủ ngon.

Buổi sáng hôm sau tôi dậy muộn, cơn say hôm qua đã tan và thay vào đó là cơn nhức đầu choáng váng. Nằm trên giường, tôi ôn lại mọi chuyện đêm qua. Từ nụ hôn hụt của Đạt cho đến thái độ chịu đựng của anh Huy. Và tôi biết rằng anh Huy đang buồn và giận tôi ghê lắm, vì tôi đã bỏ anh ngồi một mình cả buổi tối. Tôi lắng tai nghe ngóng, bên ngoài không có một tiếng động nào, chẳng lẽ anh chưa dậy? Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi, có thể anh đã ra ngoài cũng không chừng. Khoác thêm chiếc áo choàng bên ngoài áo ngủ, tôi rón rén mở cửa phòng bước ra. Anh Huy đang ngồi đọc báo ở bàn ăn, thấy tôi ra anh ngược lên nhìn:

- Em muốn ăn sáng cái gì? Anh không biết khi nào em dậy nên chưa chuẩn bị...

Mặc cảm có lỗi làm tôi trở nên ngoan ngoãn:

- Anh tiếp tục đọc báo đi để em tự làm được rồi...

Tuy tôi nói như vậy nhưng anh vẫn đứng dậy nướng bánh mì bơ cho tôi. Tôi bước đến tắt cái máy lọc cà phê, rót vào cái tách đã được anh cho sẵn đường và sữa để bên cạnh rồi đem ra bàn ăn cũng vừa lúc anh mang đĩa bánh mì ra. Tôi ngồi vào chiếc ghế đối diện anh, ăn một cách uể oải, anh hỏi:

- Không ngon miệng hử?

Tôi bóp trán:

- Em hơi nhức đầu...

Anh đứng dậy đi ra tủ thuốc rồi trở vào đặt một viên Tylenol trước mặt tôi:

- Phải ráng ăn hết để uống thuốc...

Tôi cố gắng nuốt hết hai miếng bánh mì, bỏ viên thuốc vào miệng rồi bung ly cà phê uống cạn rồi đứng dậy định dọn dẹp ly chén ra bếp thì anh giơ tay ngăn lại:

- Em ngồi xuống đã, chúng ta nói chuyện một chút...

Tôi ngồi lại chỗ cũ nhìn anh chờ đợi, ánh mắt anh nhìn tôi thật buồn. Một thoáng yên lặng trôi qua, cuối cùng anh hỏi:

- Em không có gì muốn nói với anh sao?

Tôi nghĩ anh muốn tôi nhận lỗi và xin lỗi anh nhưng tôi nghĩ là lỗi của tôi không lớn lắm. Vả lại tôi cũng có gọi anh ra nhảy với tôi nhưng anh không muốn ra cơ mà. Như vậy đâu phải hoàn toàn lỗi của tôi. Tôi giả vờ:

- Anh muốn em nói với anh chuyện gì?

Giọng anh trở nên nghiêm nghị:

- Nếu em không có chuyện để nói với anh thì hãy nghe anh nói, anh ngừng một chút rồi tiếp, dù sao đối với mọi người anh vẫn là chồng của em. Ở nhà em muốn đối xử với anh thế nào cũng được nhưng khi ra ngoài thì anh xin em, hãy giữ lại cho anh một chút thể diện...

Tôi chận lời anh:

- Em làm gì mà anh cho là làm mất thể diện của anh?

Anh buồn bã:

- Em thử suy nghĩ đi, có người vợ nào bỏ chồng ngồi một mình để ôm người tình cũ nhảy slow mùi mẫn không?

Thì ra vẫn là anh ghen với Đạt, tôi chống chế:

- Anh không biết chứ lúc đó em không tiện từ chối...

Anh lắc đầu:

- Nếu em không muốn, anh nghĩ không ai ép được em. Rồi chuyện gì xảy ra sau đó em cũng đã biết. Anh thấy được thì người khác cũng thấy được và em muốn họ nghĩ sao về anh?

Tôi mở to mắt:

- Anh đã thấy hết?

Anh gật đầu, tôi nói tiếp:

- Như vậy thì anh cũng đã thấy em không để cho Đạt hôn em...

Giọng anh có phần cay đắng:

- Nếu em không tạo điều kiện thì làm sao có chuyện đó xảy ra...

Tôi vốn đã quen được nuông chiều, chỉ có tôi hay kiểm chuyện với người khác chứ ít khi nào có ai dám chỉ trích tôi. Vì vậy những lời trách cứ của anh Huy dù rất nhẹ nhàng vẫn làm cho tôi tự ái, và cơn giận trong tôi chợt bốc lên. Tôi hơi lớn tiếng:

- Như vậy anh muốn em cấm em giao thiệp với bạn bè sao? Hay em muốn làm gì phải xin phép anh trước? Cho dù anh thật là chồng của em đi nữa, anh cũng không có quyền xâm phạm tự do cá nhân của em. Huống hồ gì anh chỉ là chồng giả của em thôi, anh không có quyền đòi hỏi này nọ...

Sắc mặt anh Huy tái xanh, có lẽ vì giận và cũng có lẽ vì buồn, ánh mắt anh có vẻ tuyệt vọng. Nhìn anh, tôi biết mình đã nói những điều quá đáng. Nếu tôi xin lỗi anh ngay lúc đó thì mọi chuyện đã êm xuôi, nhưng bản tính tôi vốn ngang ngược cho nên tôi im lặng dù biết mình có lỗi. Anh lẳng lặng đứng dậy không nói thêm tiếng nào và trở về phòng của anh đóng cửa lại. Tôi cũng vùng vằng trở về phòng mình ngã người lên giường. Nước mắt tuôn ra không kèm chế được, tôi khóc vì hối hận. Không ngờ trong cơn giận tôi lại có thể nói những câu vô tình như vậy với anh. Tôi nhớ lại thái độ của anh lúc tôi ăn sáng. Dù buồn và giận tôi nhưng anh vẫn lo lắng chăm sóc cho tôi thật chu đáo. Nghe tôi nhức đầu anh đã lấy thuốc mang đến cho tôi. Còn tôi, tối hôm qua anh nói nhức đầu không ra nhảy với tôi thì tôi đã vô tâm không hỏi thăm anh tiếng nào mà còn bỏ anh ngồi đó để lao vào cuộc vui với bạn bè. Nghĩ đến đây tôi cảm thấy thật đau lòng và nước mắt lại tiếp tục trào ra như suối.

Tôi úp mặt vào gối cố ngăn cho tiếng khóc không đến tai anh. Vì tự ái, tôi không muốn anh nhìn thấy tôi khóc. Không biết tôi đã khóc bao lâu, chỉ biết khi tôi ngừng khóc thì trời bên ngoài đã gần tối. Như vậy là tôi đã bỏ luôn

bữa ăn trưa. Tôi cảm thấy bụng đói cồn cào nên len lén đi ra nhà bếp. Anh Huy không có bên ngoài, có lẽ anh ở trong phòng. Tôi nhìn thấy trên bàn ăn có để một cái tô lớn được đậy bằng một cái đĩa, bên cạnh là cái muỗng và một tờ giấy, trên tờ giấy có nét chữ của anh: *"hôm nay em không được khỏe, ăn cháo cho nhẹ bụng, nếu muốn ăn thêm thì còn trong nồi"*.

Tôi chớp mắt, nổi hồi hận vò xé tim tôi. Có lẽ anh giận tôi lắm. Sau khi ăn hết hai tô cháo lớn, tôi tắm rửa rồi trở về phòng. Lúc tôi ở bên ngoài không thấy anh ra lần nào, chắc anh không muốn nhìn mặt con người tàn nhẫn như tôi.

Tôi lên giường, vui mình trong chăn và bắt đầu suy nghĩ, phân tích mọi việc. Tôi biết là mình có lỗi, đúng như anh nói. Trước mặt mọi người anh vẫn là chồng của tôi, anh muốn tôi giữ thể diện cho anh không phải là một việc quá đáng. Đạt ôm tôi nhảy đầm thân mật và suýt hôn tôi anh đã thấy thì có lẽ mọi người cũng đã thấy. Mọi người không những cười anh bị vợ cầm sừng mà họ cũng cho tôi là loại đàn bà hư hỏng. Như vậy thì chẳng những anh mà ngay cả tôi cũng đều bị mất thể diện. Tất cả chỉ vì một việc làm vô ý thức của tôi.

Tôi biết rõ hôm qua tôi có thể tìm ra rất nhiều lý do để từ chối nhảy slow với Đạt. Nhưng tôi đã không làm, vì thật sự trong thâm tâm tôi chỉ lo Đạt cười tôi sợ... chồng. Nghĩ cho kỹ thì từ ngày sống chung với tôi anh Huy đã được những gì? Ngoài việc tốn một số tiền cho đám cưới, tôi ở chung, anh cũng không chịu lấy của tôi đồng nào dù là tôi cũng có đi làm. Anh nói khi nào anh không còn nuôi nổi tôi thì anh mới lấy tiền của tôi. Anh lo cho tôi từng miếng ăn, giấc ngủ, lo từ những việc nhỏ nhất như lấy sẵn kem đánh răng buổi sáng cho đến những việc lớn như tổ chức kỷ niệm một năm ngày cưới giả của chúng tôi. Anh an ủi tôi khi tôi buồn, dỗ dành tôi khi tôi nhõng nhẽo, khuyến khích tôi những khi tôi chán nản. Anh thỏa mãn gần như tất cả những đòi hỏi lớn nhỏ của tôi.

Như vậy rồi anh đã được những gì từ phía tôi? Hình như không có gì cả, nhưng anh vẫn không hề tính toán thiệt hơn. Từ ngày sống chung, anh chưa bao giờ đòi hỏi tôi một điều gì. Vậy mà hôm nay anh chỉ xin tôi giữ một chút thể diện cho anh lại bị tôi trả lời xối xả như vậy. Nước mắt tôi chảy ra ướt đầm chiếc gối nằm. Tôi thật sự hối hận nhưng không biết làm sao để hàn gắn. Bản tính tôi vốn ngang bướng lại tự ái cao cho nên tôi rất khó nói câu xin lỗi với ai dù biết là mình có lỗi. Tôi tự hứa với mình là nếu anh chịu tha thứ cho tôi thì tôi sẽ cố gắng thay đổi, không làm cho anh buồn nữa... Và rồi tôi thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn, lần đầu tiên tôi đi ngủ không có lời chúc ngủ ngon và nụ hôn nhẹ của anh trên má.

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 5

Hôm sau là thứ Hai, phải dậy sớm để sửa soạn đi làm. Giấc ngủ không ngon làm tôi thật mệt mỏi. Hai mắt tôi vì khóc nhiều nên hình như hơi sưng. Tôi rón rén ra khỏi phòng. Bên ngoài không một tiếng động. Tôi nhìn lên bàn ăn, thức ăn sáng và phần ăn trưa mang theo của tôi đã sẵn sàng trên bàn. Dưới đĩa bánh mì nướng tôi nhìn thấy có dán một tờ giấy. Anh viết: *"Vy, tuần này anh có việc làm gấp nên phải đi làm sớm hơn bình thường, em ăn sáng xong rồi đi làm, nhớ mặc thêm áo, trời hôm nay trở lạnh đó."*

Thì ra anh đã đi làm sớm. Thỉnh thoảng việc này vẫn xảy ra nên tôi không ngạc nhiên lắm, nhưng cảm thấy lòng mình trông trải một cách lạ thường. Một thứ gì như nỗi nhớ dần vật tim tôi. Tôi thật mong được gặp anh. Như vậy là tôi cũng sẽ không được nhận nụ hôn của anh sáng hôm nay. Có lẽ cuộc cãi vã hôm qua và thái độ giận hờn của anh đã khiến tôi trở nên yếu đuối. Tôi buồn bã ăn phần ăn sáng và rời khỏi nhà.

Buổi chiều khi tôi trở về nhà thì anh đã về và đang làm bếp như mọi hôm. Tôi len lén nhìn anh, bữa cơm đã được dọn trên bàn. Tôi vào phòng tắm rửa tay và ngồi vào bàn ăn. Ngoài nét mặt buồn có vẻ mệt mỏi, đôi mắt hơi đỏ có lẽ vì thiếu ngủ. Còn lại anh vẫn bình thường, anh vẫn đối xử và săn sóc tôi như mọi ngày. Anh còn hỏi tôi hết nhức đầu chưa. Tuy tất cả đều giống như bình thường nhưng tôi hiểu anh vẫn còn buồn và giận tôi. Nhìn vào mắt anh tôi nhận ra điều đó.

Tối hôm đó tôi dành rửa chén, có lẽ để chuộc lỗi phần nào. Anh dọn dẹp lau bàn xong, rồi nói với tôi:

- Tối nay anh phải làm việc, chắc không có thì giờ xem tivi với em, em xem một mình nghe!

Không đợi tôi trả lời, anh quay lưng đi vào phòng tắm. Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng và buồn bã. Chẳng lẽ anh giận tôi nên bỏ luôn thói quen sinh hoạt hàng ngày sao? Có phải anh thật sự không muốn nhìn mặt tôi và ở bên tôi thêm mấy tiếng đồng hồ? Tôi nghe mắt mình cay nhưng cố nén lại để không khóc. Tôi tự an ủi mình, có lẽ anh bận thật. Ngay cả buổi sáng anh cũng phải đi làm sớm hơn cơ mà, như vậy buổi tối anh phải làm thêm thì cũng là chuyện bình thường.

Tạm yên lòng với ý nghĩ đó tôi đi tắm rửa rồi ra phòng khách bật tivi, nhưng

chưa tới nửa giờ sau là tôi đã tắt tivi và trở về phòng mình. Không ngờ sự hiện diện của anh bên tôi lại quan trọng như vậy. Không có anh căn phòng khách trở nên trống rỗng và lạnh lẽo. Những show cười mọi khi làm tôi cười nghiêng ngả hôm nay cũng trở thành nhạt nhẽo không đáng cười chút nào. Tôi tắt đèn lên giường sớm, định ngủ bù cho lại sức vì đêm hôm qua đã ngủ không ngon. Nhưng tôi nằm mãi mà giấc ngủ vẫn không chịu đến, trong đầu tôi đầy hình ảnh của anh Huy. Có lẽ anh đã không còn thương tôi nữa. Ý nghĩ này làm tôi cảm thấy tủi thân, nước mắt lại chảy ra dù tôi đã cố giữ lại. Bỗng nhiên tôi nhớ đến bố mẹ tôi vô cùng và chợt mong muốn được trở về sống lại trong căn nhà xưa. Chuyện giữa tôi và anh Huy dù sao cũng chỉ là một màn kịch. Nay anh đã không còn thương tôi nữa thì tôi còn lý do gì để ở lại bên anh? Sự gây gổ và giận hờn lần này đã là một lý do khá chính đáng để có thể kết thúc cuộc sống chung giữa chúng tôi mà không làm trái lời giao hẹn với anh từ đầu. Tôi sẽ trở về nhà bố mẹ và sống lại cuộc sống như ngày xưa...

Nhưng thật kỳ lạ, những suy nghĩ này đã không làm tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn chút nào mà trái lại nó làm cho tim tôi đau nhói. Chỉ nghĩ đến ngày ngày không còn được sống trong sự săn sóc và triu mến của anh là lòng tôi như bị dao cắt. Chẳng lẽ tôi đã yêu anh Huy? Nếu không tại sao tôi lại nghĩ đến anh nhiều thế này? Tôi lắc đầu một mình, không, tình yêu trong tiểu thuyết diễn tả rất đẹp, rất thơ mộng và vui vẻ chứ không khổ sở như tôi đang bị hành hạ bây giờ.

Có lẽ chỉ vì sự giận hờn của anh Huy đã khiến tôi nghĩ đến anh nhiều như vậy. Nếu tôi chịu hạ mình xin lỗi anh thì mọi chuyện sẽ đâu lại vào đấy. Và lại tôi thật sự có lỗi mà, biết nhận lỗi và xin lỗi đâu có gì xấu? Tôi đi dần vào giấc ngủ với ý nghĩ có thể ngày mai sẽ nói xin lỗi với anh. Thêm một đêm, tôi thiếu đi nụ hôn và lời chúc của anh.

Sáng thứ Ba, anh Huy cũng đã rời nhà trước khi tôi thức giấc. Tôi không ngạc nhiên vì hôm qua anh đã nói anh phải đi sớm nguyên cả tuần này. Buổi chiều tôi về mọi việc vẫn tuần tự diễn ra như bao nhiêu ngày qua, ăn uống rồi dọn dẹp. Thái độ của anh Huy cũng vẫn như hôm qua tuy trông anh có vẻ mệt mỏi hơn. Tôi hỏi anh sao có vẻ mệt vậy thì anh nói tại nhiều việc làm quá. Ăn cơm xong anh lại bảo tôi xem tivi một mình đi, anh chưa làm xong việc. Hôm nay tôi đã đoán trước anh sẽ nói vậy nên tôi không ngạc nhiên nữa. Tôi cũng không xem tivi mà trở vào phòng mình. Sau khi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng tôi quyết định sang phòng tìm anh Huy để nói xin lỗi với anh.

Đứng trước cửa phòng anh Huy, tôi hơi do dự một chút nhưng rồi cũng đưa tay gõ nhẹ lên cửa. Bên trong yên lặng, đèn trong phòng anh vẫn chưa tắt, chẳng lẽ anh ngủ rồi? Tôi xoay tay nắm, đẩy nhẹ cửa ra và nhìn thấy anh

đang ngồi trước máy computer. Như vậy là anh đang làm việc thật chứ không phải muốn gạt tôi. Tôi bước hẳn vào phòng, khép cửa lại. Anh Huy tháo cặp kính cận ra khỏi mắt, đặt lên mặt bàn và quay lại nhìn tôi. Thật ra anh cận không nặng lắm, bình thường không cần đeo kính, chỉ khi lái xe và ngồi trước màn ảnh computer thì bác sĩ khuyên nên đeo cho đỡ hại mắt. Thấy ánh mắt ngẩn ngơ và say đắm của anh Huy dừng hơi lâu trên người mình, tôi mới chợt nhớ ra lúc đi qua đây không để ý khoác thêm chiếc áo choàng như tôi vẫn thường làm. Sống chung với anh tôi phải giữ ý từng chút một, không thể tạo cơ hội cho anh có dịp suy nghĩ bậy bạ được. Vậy mà hôm nay tôi lại quên. Nhưng có lẽ anh không nhìn thấy gì đâu. Vì chiếc áo ngủ màu trắng này tuy cổ hơi rộng một chút, nhưng lại khá dày, và lại dài tới gót chân, kín đáo chán. Anh Huy vẫn như còn trong mơ, không nói gì với tôi cả. Tôi ấp úng mở lời:

- Em... vào được chứ?

Anh Huy đã ra khỏi cơn mộng, anh đứng dậy, chỉ cái ghế dựa nhỏ trong góc phòng và nói với tôi:

- Dĩ nhiên là được, Vy đến ngồi tạm ở ghế kia đi...

Tôi ngồi xuống chiếc ghế anh chỉ, thấy trên ghế có cái gối nhỏ để dựa lưng tôi ôm luôn vào lòng cho đỡ trống trải. Thật ra tôi muốn che bớt phần hở hơi sâu của cái cổ áo. Anh Huy ngồi trên giường nhìn tôi:

- Em có chuyện muốn nói với anh?

Tôi cúi mặt, đáp nhỏ:

- Phải...

Anh Huy yên lặng chờ đợi. Tôi nói một cách khó khăn những ý nghĩ của mình:

- Mấy hôm nay em đã suy nghĩ rất nhiều, và em biết rằng em có lỗi, em đã làm anh buồn...

Tôi ngược mắt lên nhìn anh:

- Anh đang giận em lắm, có phải không?

Anh gật đầu:

- Có một chút...

Tôi lại cúi mặt mân mê những sợi tua của cái gối nhỏ, ngập ngừng:

- Phải... làm sao thì anh mới tha lỗi cho em?

Giọng anh Huy như đùa:

- Có lỗi thì phải biết nói xin lỗi...

Tôi lại nhìn anh. Ánh mắt anh thật bao dung. Lời xin lỗi thốt ra từ miệng tôi dễ dàng hơn tôi tưởng:

- Vâng... em xin lỗi anh... em hứa là từ nay không làm anh buồn nữa...

Anh Huy có vẻ cảm động:

- Thôi được, anh không giận nữa, em yên tâm chưa?

Tôi lắc đầu:

- Nhưng anh cũng phải hứa với em một điều...

Anh cười nhẹ:

- Đi xin lỗi người ta mà còn đặt điều kiện, nhưng không sao, em nói đi...

- Hứa với em là sau này dù có giận em như thế nào đi nữa cũng không được... hắt hủi em như mấy ngày hôm nay.

- Anh làm gì mà em gọi là hắt hủi em?

Những giọt nước mắt tức tưởi bắt đầu tràn qua mi, lăn dài xuống má. Tôi nói trong cơn ghen ngào:

- Buổi tối anh không thềm ngó ngang đến em, anh bỏ em xem tivi một mình.

Trước khi đi ngủ anh không hôn em và chúc em ngủ ngon...

Tôi kể lể một hơi dài, nước mắt tuôn trào như thác lũ. Những âm ức, tủi hờn và buồn bã từ mấy hôm nay như được dịp trút ra hết một lần. Anh Huy đứng dậy bước đến bên tôi, đưa vào tay tôi hộp kleenex. Tôi cầm lấy rút liền mấy tờ ra đưa lên lau mắt, rồi anh quì xuống bên cạnh tôi. Tôi vẫn còn đang thút thít khóc. Anh rút một tờ giấy trong hộp, nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên và lau nước mắt cho tôi. Giọng anh dịu dàng:

- Em hiểu lầm rồi, mấy hôm nay anh bận thật chứ không phải muốn tránh mặt em. Thôi được, lẽ ra anh giữ bí mật nhưng thấy em buồn quá nên cho em biết luôn. Thật ra anh định làm thêm mấy cái project này để kiếm thêm một ít tiền, tháng Bảy đưa em đi Hawaii...

Tôi mở to mắt nhìn anh:

- Anh nói thật chứ?

Anh hỏi lại:

- Vậy có bao giờ anh gạt em chưa?

Tôi lắc nhẹ đầu:

- Hình như chưa...

Anh Huy chậm nhẹ những giọt nước mắt còn chưa khô trên mặt tôi, vỗ về:

- Hết chuyện rồi chứ, cô bé nè?

Giọng tôi như vẫn còn sưng nước:

- Nhưng mà... buổi tối anh có thể làm ít hơn một chút không? Em không muốn như mấy hôm nay, xem tivi một mình... chán lắm.

Anh vỗ nhẹ vào vai tôi:

- Thôi được, anh hứa mỗi tối chơi với em đến chín giờ, sau đó anh mới làm việc, chịu chưa?

Được anh Huy chiều ý, tôi mừng rỡ quên cả giữ ý tứ, choàng tay ôm lấy cổ anh, úp mặt lên vai anh nũng nịu:

- Cám ơn anh, anh thật là dễ thương...

Anh Huy vẫn còn nửa quì nửa ngồi dưới đất. Như xúc động trước cử chỉ thân mật của tôi, vòng tay anh cũng choàng nhẹ sau lưng tôi, giữa chúng tôi

là chiếc gối nhỏ. Tôi vẫn úp mặt trên vai anh. Cảm giác tìm lại được một đồ vật quý giá tưởng đã bị đánh mất khiến tôi xúc động không muốn buông anh ra. Một lúc sau, anh Huy vỗ nhẹ vào lưng tôi, nói nhẹ nhàng:

- Ngoan nào, bây giờ em đi ngủ đi. Tối mai anh sẽ xem tivi với em...

Tôi chợt tỉnh, nhấc đầu ra khỏi vai anh. Như tiếc nuối cảm giác êm ấm vừa qua, tôi hỏi:

- Anh... thật không muốn em ở đây nói chuyện với anh sao?

Vô tình, tôi kề sát mặt anh. Với ánh mắt hơi bối rối, anh Huy giải thích một cách khó khăn:

- Không phải anh không muốn, nhưng mà... em phải hiểu rằng... anh chỉ là người phạm chứ không phải thánh nhân. Đêm nay em... như thế này, nếu ngồi thêm chút nữa anh sợ... mình sẽ phạm tội mất.

Nhìn vào mắt anh, tôi chợt hiểu. Rồi như một phản ứng tự nhiên, tôi thu hai tay đang ôm cổ anh về và xiết chặt cái gối vào ngực. Có lẽ lúc tôi khóc đã hờ hênh nên khiến anh nhìn thấy. Tôi xấu hổ đến đỏ mặt khi nghĩ đến ánh mắt của anh đã nhìn thấy thân thể mình. Anh đứng dậy, có vẻ lúng túng rất tội nghiệp. Tôi cũng đứng dậy theo anh, tìm cách trêu chọc cho anh đỡ ngượng:

- Thì ra anh cũng biết rung động trước đàn bà, vậy mà em cứ tưởng anh là... tu sĩ chứ!

Anh đã ra khỏi con ngõ, cắn lại tôi:

- Em mặc áo ngủ đẹp như thế này, sợ thánh cũng phải động lòng chứ huống hồ gì là anh...

Tôi bước đến bên anh:

- Vậy em đi ngủ đây... trước khi anh... động lòng.

Anh cúi hôn má tôi. Có lẽ do trận bão lòng vừa qua nên môi anh hôm nay thật nóng. Nụ hôn mà tôi như đã đánh mất mấy ngày, nay đã trở về. Anh nói nhỏ:

- Ngủ ngon, Vy!

Tôi vịn một tay lên vai anh, hơi nhón chân hôn nhẹ lên một bên má của anh, dịu dàng:

- Anh cũng vậy, ngủ ngon! Cảm ơn anh...

Anh Huy hơi bất ngờ với cử chỉ của tôi. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh dù nụ hôn rất nhẹ. Anh có vẻ cảm động, hỏi giọng hơi run:

- Cảm ơn anh... cái gì?

Tôi phác một cử chỉ trong không khí:

- Cảm ơn... tất cả những gì anh đã làm cho em, kể cả...

Tôi ngưng ngang không nói tiếp, anh hỏi vặn:

- Kể cả... cái gì?

- Kể cả việc anh... phải làm tu sĩ...

Nói xong tôi quay lưng bỏ chạy ra cửa, anh ra theo giong tay dọa tôi:

- Còn dám ngạo anh hử? Lần sau anh sẽ... không tha nữa đâu.
Tôi cười và trở về phòng, đêm đó tôi ngủ thật ngon và đã mơ thấy mình đang vui đùa với anh Huy trên một bãi biển thật đẹp ở Hạ Uy Di.

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 6

Chuối ngày sau đó có thể nói là một chuối ngày hạnh phúc nhất kể từ khi chúng tôi sống chung. Tôi đã trở nên ngoan ngoãn và dịu dàng hơn trước, anh Huy thì lúc nào cũng vẫn vậy. Sau cuộc cãi vã anh đã tha thứ cho tôi và vẫn yêu thương tôi như xưa, có thể còn hơn xưa vì tôi đã ngoan ngoãn hơn. Giữ đúng lời hứa với tôi, tối nào anh cũng xem tivi với tôi đến chín giờ rồi mới về phòng làm việc. Có lẽ việc làm nhiều quá nên có nhiều đêm một hai giờ sáng ra bếp uống nước, tôi thấy đèn trong phòng anh vẫn còn sáng. Thấy anh vì chiều tôi mà phải cực khổ như vậy nên tôi nói nếu có nhiều việc làm thì anh cứ mang laptop của anh ra phòng khách làm việc, miễn là có anh ngồi bên cạnh em là được rồi. Từ đó mỗi tối anh ra phòng khách làm việc và tôi thì xem tivi bên cạnh. Thỉnh thoảng tôi vào bếp lấy nước cho anh hoặc gọt trái cây cho anh ăn. Tôi biết anh phải làm việc nhiều như vậy cũng chỉ vì muốn kiếm nhiều tiền cho hai tuần nghỉ hè của chúng tôi. Cho nên tôi có bổn phận phải chăm sóc anh coi như một chút đóng góp.

Nhìn vào, chúng tôi quả thật giống một cặp vợ chồng mới cưới. Tôi nôn nóng nghĩ đến hai tuần lễ nghỉ hè. Hôm nay đã gần cuối tháng Sáu, có nghĩa là chỉ hơn hai tuần nữa chúng tôi sẽ đi Hawaii, đến một nơi mà tôi vẫn thường mơ ước được đặt chân đến.

Thời gian dần trôi, tôi đếm từng ngày một. Cho đến một buổi chiều, còn cách ngày chúng tôi lên đường khoảng một tuần. Khi tôi đi làm về đến nhà thì không thấy anh Huy như mọi hôm, bếp núc lạnh tanh, nhà cửa vắng ngắt. Tôi hơi ngạc nhiên. Thường nếu có việc cần đi đâu vào buổi chiều thì anh đã cho tôi biết vào tối hôm trước hoặc sáng hôm nay, hoặc gấp gấp hơn nữa thì trong ngày anh cũng điện thoại cho tôi nơi làm việc. Hôm nay không nghe anh nói gì cả, buổi sáng trước khi ra cửa anh còn nói chiều nay ăn cơm xong sẽ đưa tôi đi phố mua một ít vật dụng cần thiết cho cuộc du lịch tuần sau. Tôi vào phòng thay quần áo. Có lẽ anh bận việc đột xuất và vội quá nên không kịp báo với tôi.

Tôi trở ra nhà bếp, mở tủ lạnh nhìn vào bên trong. Có một hộp thịt gà và một gói tôm đã được anh để sẵn từ tối hôm trước cho tan đá, không biết anh định

làm món gì. Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu. Hôm nay tôi sẽ dành cho anh một bất ngờ, tôi sẽ nấu một bữa cơm cho anh ăn. Nghĩ thì nghe dữ dội như vậy chứ tôi tự biết trình độ nấu nướng của tôi rất... khiêm nhường. Tôi nhìn hộp thịt gà, ăn thịt gà thì tôi đã từng ăn nhiều lần nhưng làm một món ăn với thịt gà thì tôi chưa hề làm bao giờ. Thật ra không chỉ là thịt gà mà thịt gì cũng vậy, tôi chưa bao giờ biết nấu ăn.

Ngày xưa ở nhà thì đã có mẹ tôi làm sẵn cho ăn. Sau khi ở chung với anh Huy thì anh sẵn sóc tôi từng chút một nên tôi đâu có dịp nào để nhúng tay vào bếp. Món duy nhất mà tôi biết làm có lẽ là... chiên trứng. Ủ nhỉ, tại sao mình không làm món trứng chiên. Cúi tìm hộp trứng gà tôi mở ra xem, may quá còn được sáu quả. Nghĩ đến món canh tôi mở ngăn tủ đựng rau. Tôi nhìn thấy mấy quả cà chua, một gói rau mồng tơi, mấy tép hành lá và một cái bắp cải. Tôi lấy ra gói rau mồng tơi, món canh này có vẻ dễ nấu nhất vì đã có lần tôi nhìn thấy anh Huy nấu.

Sau hơn một giờ đồng hồ loay hoay trong bếp, bữa cơm đầu tiên của tôi đã được chuẩn bị xong tuy tôi không vừa ý lắm. Món canh hình như hơi mặn, trứng chiên thì hơi cháy nhưng bù lại nồi cơm điện tôi đã nấu rất ngon, không khô không nhão. Tôi dọn tất cả ra bàn ăn, nghĩ đến ánh mắt ngạc nhiên của anh Huy khi bước vào nhà và cảm thấy thật hài lòng.

Tôi nhìn đồng hồ, bảy giờ tối, không ngờ đã muộn như vậy mà anh vẫn chưa về, lại không gọi điện thoại cho tôi. Anh biết sau năm giờ là tôi đã có mặt ở nhà. Với tánh cẩn thận chu đáo của anh thì dù bận cách mấy anh cũng đã gọi về để nói với tôi một tiếng. Tôi chợt cảm thấy lo lo, hay là đã có chuyện gì xảy ra cho anh? Tai nạn? Tôi lắc đầu xua đi ý nghĩ không tốt đó và tự trấn an mình, có lẽ anh đang trên đường về.

Đang suy nghĩ lan man thì bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên lanh lảnh làm tôi giật nảy người. Có lẽ là anh gọi về, tôi chụp lấy điện thoại nhưng vô cùng thất vọng khi nghe bên đầu giây kia tiếng của Loan, một trong những người trong nhóm bạn cũ. Tôi uể oải cất tiếng:

- Khoẻ không Loan? Dạo này có gì lạ không?

- Mình cũng thường, vợ chồng Vy... ok chứ?

Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe câu hỏi của Loan, có cái gì hơi lạ trong câu hỏi này cho nên tôi trả lời và hỏi:

- Cũng ok, sao Loan hỏi vậy?

Giọng Loan trở nên quan trọng:

- Ông xã của Vy vừa mới đến chỗ mình lấy vé máy bay...

Loan làm việc ở một văn phòng du lịch. Hôm trước tôi có đưa anh Huy số điện thoại và nói anh liên lạc với Loan để đặt vé sẽ có giá đặc biệt. Tôi nghe nhẹ người, thì ra anh đi lấy vé máy bay mà không nói cho tôi biết. Có lẽ anh định tối nay về sẽ đem ra cho tôi ngạc nhiên. Tôi nói tỉnh bơ:

- Vy biết rồi, đoảng thật, Vy cũng không nhớ là hôm nay sẽ có vé...
- Không phải vé đi Hawaii, ông ấy đã cancel hai cái vé đó rồi, và đổi lại một vé về Việt nam cho một mình ông ấy, ngày mai đi liền...

Đang nằm dài trên sofa, nghe câu nói của Loan tôi bật dậy:

- Cái gì? Loan nói ngày mai anh Huy về Việt Nam? Và đã hủy bỏ hai vé máy bay đi Hawaii?

Loan xác nhận:

- Phải, bởi vậy ông ấy vừa rời khỏi đây thì mình gọi Vy liền nè, thì ra Vy cũng không biết chuyện này hở?

Tôi không còn tinh thần để nói chuyện tiếp với Loan và cũng không muốn Loan nghi ngờ đề đi đồn đãi lung tung bên ngoài nên kiềm cố che lấp:

- Có lẽ người nhà của anh ấy ở Việt Nam có chuyện gấp nên anh ấy phải về...

Loan cãi:

- Nhưng ông ấy cũng phải nói cho Vy biết chứ...

Tôi không muốn bàn cãi tiếp về vấn đề này với Loan nên tìm cách thoái thác:

- Cám ơn Loan đã cho Vy biết, chắc anh ấy sắp về đến để Vy hỏi xem sao? Bây giờ Vy phải đi dọn cơm, lần sau nói chuyện nhiều với Loan nghe...

Tôi cúp máy và thần thờ dựa người ra sofa. Có chuyện gì đã xảy ra? Tại sao anh Huy về Việt Nam mà không nói cho tôi biết? Lại về gấp như vậy đến nỗi phải bỏ cả hai cái vé đi Hawaii? Tôi nhớ lại cách đây hai tuần, anh nói có lẽ anh phải về Việt Nam một chuyến, và chúng tôi đã tranh cãi một trận sôi nổi.

Lúc này người ta rủ nhau về Việt Nam khá nhiều, và tôi thì không đứng chung lập trường với những người đó. Tôi quan niệm là đã phải bỏ nước ra đi qua đây vì không thể sống được dưới chế độ cộng sản thì nay chế độ này vẫn còn sờ sờ ra đó sao lại kéo nhau trở về? Có một số người đem người nhà ra làm bình phong để che đậy cho sự thay đổi lập trường của mình, họ lấy lý do về thăm người nhà. Tôi không phủ nhận đây là một lý do chính đáng, nhưng vấn đề là trong số một trăm người về để thăm họ hàng thân thuộc chỉ có độ chừng mười người là nói thật thôi, còn lại chín mươi người kia chỉ là viện cớ.

Đàn bà thì về để ăn diện se sua lấy le với những người nghèo khổ không có điều kiện ra nước ngoài sinh sống. Còn đàn ông thì phần lớn về để... hưởng lạc. Không thể trách được những cô gái trẻ ở Việt Nam chuyên môn quyền rũ mấy ông Việt kiều. Cuộc sống khó khăn khiến con người phải tìm đủ mọi cách để vươn lên dù là những cách này có thiếu đạo đức đi nữa. Có trách chẳng là trách những ông Việt kiều ỷ có chút tiền đem về dụ dỗ những người kém may mắn hơn mình.

Tôi nói những ý nghĩ này với anh Huy, và anh nói là nếu anh về thì anh sẽ là một trong mười người thành thật của tôi. Tánh anh rất hiền, anh không quá khích như tôi. Anh quan niệm mỗi người đều có tự do và suy nghĩ riêng và khi họ làm việc gì đều có lý do của họ. Tôi hỏi anh như vậy theo anh thì những người đàn ông đã có vợ con bên này về Việt Nam lấy những cô gái trẻ đẹp chỉ phải tội nghèo thì họ có lý do gì? Anh suy nghĩ một chút và nói với tôi rằng có thể tại đàn bà bên đây không biết chịu đựng và sẵn đón đàn ông bằng những cô gái trẻ ở bên đó.

Tôi còn nhớ lúc đó tôi đã trợn mắt hỏi: *"anh đang ám chỉ em đó hở?"*, thì anh cười và đáp: *"anh là ngoại lệ, anh chỉ thích đắng chứ không thích ngọt"*. Tuy anh nói như vậy nhưng tôi biết đàn ông ai cũng vậy. Họ đều thích những lời ngọt ngào dù là giả dối. Họ muốn được tôn sùng dù chỉ là ở trước mặt họ để cho họ được sống trong cái cảm giác họ là tất cả.

Câu chuyện của chúng tôi chỉ đến đó, anh không nói tại sao anh muốn về Việt Nam. Tôi biết mẹ anh cũng đã lớn tuổi. Có lẽ anh muốn về thăm bà cũng nên nhưng năm nay hai tuần nghỉ hè anh đã hứa đưa tôi đi chơi, nếu anh muốn về thì phải chờ đến dịp nghỉ lễ mùa đông. Vậy mà hôm nay anh lại giấu tôi lấy vé về Việt Nam. Tôi không tin là mẹ anh hoặc chị anh xảy ra chuyện gì. Bởi vì nếu có thì anh đã nói cho tôi nghe rồi và đâu cần phải giấu diếm tôi đi mua vé như vậy.

Chẳng lẽ anh thấy tôi không đủ ngọt ngào và hiền dịu chịu đựng anh nên anh muốn về Việt Nam để tìm cô khác? Ý nghĩ này làm tôi nghe nhói trong tim, nghĩ đến lúc anh ôm người con gái khác là đã nghe uất nghẹn. Chẳng lẽ tôi đang ghen? Có lẽ không phải, đây chỉ là sự ích kỷ tầm thường của con người, không muốn mất đi những gì đáng lẽ phải thuộc về mình.

Có tiếng mở cửa, tôi ngồi thẳng dậy chờ đợi xem anh sẽ giải thích với tôi như thế nào? Anh Huy bước vào nhà, trên tay anh cầm một cái phong bì lớn, có lẽ là giấy tờ và vé máy bay về Việt Nam của anh. Trông anh có vẻ tiêu tụy, mấy tuần gần đây anh làm việc nhiều quá nên gầy thấy rõ. Tôi nói với anh làm bớt lại đi, qua bên đó em sẽ không mua sắm gì đâu mà cần nhiều tiền. Anh nói công việc anh đã lỡ nhận rồi đành phải gắng làm cho xong. Trên mặt anh phảng phất một vẻ buồn nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ anh lo buồn là vì sợ phải đối diện để giải thích mọi việc với tôi. Tôi thấy anh nhìn những thức ăn đã được tôi dọn sẵn trên bàn với ánh mắt ngạc nhiên. Nếu không có chuyện gì thì tôi đã chạy ra nghe anh khen tôi rồi nhưng bây giờ lòng tôi rối như tơ. Tôi không còn hứng thú với bất cứ chuyện gì nữa cả. Anh tưởng tôi ở trong phòng không nghe anh về nên anh cất tiếng gọi:

- Vy ơi...

Chợt anh quay qua thấy tôi ngồi trên sofa trong phòng khách, anh ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì ngồi nín thinh vậy Vy? Sao không mở đèn?

Và vừa đi đến bên tôi anh vừa hỏi:

- Em làm cơm đó hử? Vợ anh giỏi quá!

Anh đưa tay bật đèn, tôi đứng dậy hỏi:

- Anh ăn cơm chưa? Đi ăn cơm, nguội hết rồi.

Tôi cố dần lòng định chờ ăn cơm xong mới hỏi anh, nhưng anh đã kéo tay tôi lại, đẩy tôi ngồi xuống chỗ cũ rồi anh cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và nói:

- Khoan đã, anh có chuyện muốn nói với em...

Tôi nhìn vào mắt anh. Tôi đọc được trong đó rất nhiều thứ mà trong nhất thời tôi không thể phân tích được là những thứ gì, và lại tôi cũng không có thì giờ để phân tích thì anh đã nói tiếp:

- Anh xin lỗi Vy, anh thật không muốn nhưng chuyến đi Hawaii của chúng ta có lẽ phải dời lại...

Tôi chợt nổi giận. Anh đã hủy bỏ và đổi vé mà còn dùng chữ "có lẽ" để nói với tôi như là mọi việc còn có thể thương lượng được. Tôi cố hết sức để kềm chế cơn giận của mình, cố hết sức để không lớn tiếng và cố hết sức giữ bình tĩnh để nói chuyện với anh. Tôi cố gắng giữ giọng bình thường và nói một cách nhỏ nhẹ. Tuy vậy giọng nói khi ra khỏi miệng tôi vẫn hơi run:

- Anh không cần cảm thấy khó nói với em, em đã biết hết rồi. Anh đã bỏ vé đi Hawaii và đổi lấy vé ngày mai bay về Việt Nam một mình.

Anh có vẻ ngạc nhiên. Anh biết Loan là bạn tôi nhưng có lẽ anh không ngờ Loan lại báo cho tôi biết nhanh như vậy. Cảm giác bị anh lừa gạt và đặt trước một chuyện đã rồi làm tự ái tôi bị tổn thương rất nặng. Anh có vẻ không hiểu những cảm giác của tôi. Anh nghe tôi nói chữ một mình lại nghĩ là tôi giận anh tại sao không cho tôi đi theo cho nên anh nói:

- Anh tưởng là em không thích về Việt Nam, không phải em đã từng nói là khi nào còn cộng sản thì em không trở về sao? Và lại, gấp rút như vậy anh sợ em không xin nghỉ làm được...

Tôi đứng dậy, sự cố gắng của tôi đã vượt quá giới hạn, không ngờ anh có quá nhiều lý do để không muốn tôi đi theo. Tuy rằng tôi thật sự không muốn đi nhưng tôi không muốn người khác không hỏi ý của tôi đã quyết định giùm. Nó không khác nào đặt tôi trước một việc đã rồi và tôi không còn con đường nào khác để chọn lựa ngoài việc phải chấp nhận. Thông thường anh rất tế nhị, không bao giờ quyết định chuyện gì mà không hỏi ý tôi. Hôm nay ngoài việc anh muốn bỏ tôi ở lại để đi một mình thì tôi không tìm ra một lý do nào khác khả dĩ có thể giải thích được hành động của anh.

Tôi nói, giọng bình tĩnh và nhẹ nhàng hơn tôi tưởng tượng:

- Anh không cần phải viện ra nhiều lý do để không cho em đi, em không phải muốn đi với anh. Em nghĩ dù không phải là vợ chồng thật sự nhưng

chúng ta cũng đã sống chung hơn một năm. Nếu anh muốn gì anh có thể thẳng thắn bàn thảo với em, đừng đặt em trước sự đã rồi. Bây giờ em đã biết anh muốn về Việt Nam một mình. Tuy biết hơi muộn, nhưng em không có ý sẽ ngăn cản anh, huống hồ em vốn không có tư cách gì để làm việc đó. Giữa chúng ta chỉ là đóng kịch và màn kịch này em nghĩ đến đây nên hạ màn là vừa. Em sẽ rời khỏi anh và trả lại tự do cho anh, để anh khỏi phải khổ sở chịu đựng em, khỏi phải tìm cách giải thích với em những chuyện anh muốn làm. Anh cứ yên tâm đi làm việc anh muốn làm đi, em ở lại cũng sẽ biết thu xếp công việc của em. Xin lỗi anh, hôm nay em không được khỏe. Em không muốn ăn cơm, em muốn về phòng nghỉ sớm.

Tôi nói một hơi không nghỉ, tôi nhìn thấy khuôn mặt của anh Huy đổi màu từ đỏ sang xanh rồi cuối cùng trở nên tái mét. Tuy tôi không nhìn thấy mình nhưng tôi nghĩ gương mặt tôi chắc cũng không hơn gì anh. Không đợi anh trả lời tôi quay lưng đi thẳng về phòng mình khép cửa lại, ngã người lên giường. Tôi tưởng mình sẽ khóc nhưng hai mắt ráo hoảnh, tôi không thấy mình muốn khóc chút nào. Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi dùng thuốc ngủ. Tôi không muốn suy nghĩ nhiều, việc hôm nay không đáng cho tôi phải suy nghĩ. Nếu có cần phải suy nghĩ thì nên suy nghĩ đến những ngày sắp tới xem tôi phải làm gì.

Nhưng việc đó để ngày mai hãy hay, bây giờ việc cần thiết là tôi cần phải ngủ một giấc để bổ sung lại tinh thần trước đây. Sáng mai thức dậy sẽ là một ngày mới. Hiện giờ tôi giận anh cho đến nỗi không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa. Ngày mai buổi chiều về thì có lẽ anh đã ra phi trường rồi, còn buổi sáng thì sao? Tôi suy nghĩ một chút và đã tìm ra cách, ngày mai tôi sẽ ra khỏi nhà lúc anh chưa dậy. Nghĩ là làm, tôi với tay lấy cái đồng hồ báo thức ở đầu giường vặn sớm hơn một giờ. Tôi nghĩ là mình có đủ thời gian để sửa soạn và rời khỏi nhà trước khi anh thức dậy. Nửa giờ sau tôi chìm vào giấc ngủ gượng gạo của thuốc.

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 7

Buổi sáng chuông đồng hồ báo thức reo vang làm tôi giật mình thức giấc. Tôi ngồi dậy nghe đầu mình thật nặng, có lẽ ảnh hưởng của viên thuốc

ngủ hôm qua chưa tan hết. Bụng đói cồn cào, hình như từ trưa hôm qua đến nay tôi không có ăn gì hết. Chợt nhớ lại bữa cơm tối hôm qua, tôi tự mĩa mai mình, thật không còn gì lố bịch bằng. Tôi bước xuống giường, cảm thấy hơi chóng mặt. Tôi biết mình phải tìm một cái gì để ăn ngay nếu không sẽ bị đau bao tử.

Tôi mở nhẹ cửa bước ra khỏi phòng. Bên ngoài tối và yên lặng, anh quả thật chưa thức. Tôi nhẹ nhàng bước vào phòng tắm, hai cái bàn chải còn cắm trong ly chưa được để kem nhìn tôi như trêu chọc. Tôi cầm cái bàn chải màu hồng, chậm rãi để kem lên. Suy nghĩ một chút, tôi để kem lên cái bàn chải màu xanh của anh. Tôi nói thầm, như nói với anh, coi như là một cử chỉ cuối cùng em sẵn sàng cho anh. Dù rằng hiện giờ em đang còn giận anh, nhưng em sẽ cố gắng để quên, vì sau này chúng ta đã không là gì của nhau nữa, ai hơi đâu đi giận người xa lạ làm gì?

Ý nghĩ này làm nước mắt tôi rơi xuống. Lần đầu tiên tôi khóc kể từ sau chuyện hôm qua. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi khóc, hơn một năm trời sống bên anh đã như một thói quen không thể thiếu, có lẽ nghĩ đến sự mất mát làm tôi đau lòng. Chợt nhớ mình không còn nhiều thì giờ, tôi cố nín khóc và lo sửa soạn để rời khỏi nhà trước khi anh thức dậy. Tôi cố gắng không gây tiếng động sợ sẽ đánh thức anh. Cuối cùng tôi ra cửa đứng mười lăm phút trước khi đồng hồ báo thức của anh reo. Khi đi ngang phòng ăn, tôi nhìn thấy những đĩa thức ăn tôi làm hôm qua vẫn còn nguyên trên bàn chứng tỏ anh cũng đã không ăn cơm tối.

Tôi ghé qua một tiệm cà phê mua một phần ăn sáng và ngồi đó đọc báo chờ đến giờ đi làm. Vào đến sở làm, tôi nhờ thư ký nhận tất cả những đường dây điện thoại gọi vào cho tôi và lấy nhắn tin dùm, vì hôm nay tôi rất bận.

Nhưng thật ra cả ngày tôi chẳng làm được việc gì ngoài việc ray rứt nhớ anh. Ý nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại anh làm tôi hối hận với việc bỏ đi sớm hơn sáng hôm nay. Không biết bao nhiêu lần tôi muốn bỏ tất cả chạy về nhà, ôm lấy anh năn nỉ anh đừng đi. Nhưng cuối cùng tôi đã không làm, tôi vẫn còn giữ lại được một chút tự ái cho mình.

Tôi cố gắng phân tích lòng mình, tại sao tôi lại giận anh nhiều như vậy? Tại sao tôi nhớ anh quay quắt như thế này? Tất cả chỉ có một nguyên nhân, tôi đã yêu anh. Vấn đề này tôi đã trốn tránh và tự dối gạt mình rất nhiều lần khi nghĩ tới, nhưng hôm nay nó đã quá rõ ràng rồi, tôi không thể không nhìn nhận. Trong hơn một năm sống chung với anh, tình yêu đến lúc nào tôi cũng chẳng biết để bây giờ sắp sửa xa anh thì tôi mới chợt nhận ra. Nhưng có lẽ đã quá muộn rồi, anh chắc không còn yêu tôi nữa nên mới lén lút giấu tôi để về Việt Nam.

Cô thư ký vào đưa tôi mảnh giấy nhỏ có hai cái nhắn tin của anh, tất cả đều là bảo tôi gọi về nhà có chuyện gấp. Tôi nhìn đồng hồ, đã hai giờ chiều, có

lẽ giờ này anh đã chuẩn bị ra phi trường, chuyển bay về Việt Nam thường là khoảng năm giờ chiều. Tôi cố dần lòng không điện thoại cho anh, chẳng có ích lợi gì. Hãy để anh đi làm những việc mà anh muốn làm, giữ người ở lại chứ đâu ai giữ kẻ muốn ra đi.

Đúng như tôi đã nghĩ, buổi chiều khi tôi về đến nhà thì anh đã ra đi. Tôi mở cửa nhà lòng thầm mong anh thấy tôi giận sẽ đổi ý không đi. Nhưng tôi đã làm, cả căn nhà vắng ngắt. Tôi bước vội vào phòng anh, trên giường mềm gối được sắp xếp thật chỉnh tề. Tôi đẩy cánh cửa tủ, cái valise đã không còn ở chỗ cũ. Đầu trống rỗng, tim trống rỗng. Tôi buông mình ngồi xuống chiếc ghế dựa mà tôi đã ngồi bên anh đêm nào, nhớ lại nét mặt ngượng ngập của anh khi thú nhận đã... động lòng với tôi, nhớ cả nụ hôn nóng bỏng của anh trên má và cả nụ hôn nhẹ của tôi để cảm ơn anh. Tất cả giờ đã trở thành kỷ niệm, thành quá khứ, để một mình tôi ngồi đây ôn lại và xót xa một mình. Tôi đứng dậy đến bên bàn làm việc của anh, tấm hình chụp hôm đám cưới giả được anh bỏ vào khung để trên bàn. Tôi cầm tấm hình lên nhìn, tôi trong hình ngày đó tim chưa vương vấn bóng hình ai nên trông thật vô tư và vui vẻ, chả bù với bây giờ... Những giọt nước mắt rơi xuống khung hình, rơi cả lên khuôn mặt anh, khuôn mặt đang cười tươi như thật hạnh phúc vì được ở bên tôi. Vậy mà bây giờ tôi ở đây, đang nghĩ đến anh. Còn anh thì đang ở đâu, có một thoáng nào chợt nhớ đến tôi không?

Tôi đặt khung hình trở về chỗ cũ rồi ra khỏi phòng, khép cửa lại. Nếu quả tim tôi có cửa thì chắc chắn tôi đã không mở cho anh vào để giờ này khỏi phải khổ sở thế này. Tôi bước ra phòng khách ngã dài lên sofa. Mắt tôi bỗng nhìn thấy một cái phong bì để ở trên chiếc bàn kiếng, được chặn dưới cái remote của tivi. Tôi nhồm dẩy chụp lấy lá thư như sợ sẽ có ai dành mất, trên phong bì là nét chữ của anh: "gửi Vy, người vợ... hụt của anh".

Tôi bật khóc, anh viết như vậy có nghĩa là anh đã quyết định xa tôi. Tôi chợt ngạc nhiên với chính mình. Hôm qua không phải chính tôi đã đòi chấm dứt vở kịch mà chúng tôi đang diễn hay sao? Vậy mà hôm nay tại sao tôi lại đau lòng như thế này? Những giọt nước mắt lăn dài rơi xuống làm nhòa cả nét chữ của anh. Tôi ngồi xuống sofa, tự trấn tĩnh lại mình rồi lấy lá thư ra khỏi phong bì. Nét chữ quen thuộc của anh hiện ra trước mắt:

Vy,

Nếu quả thật giữa chúng ta có thần giao cách cảm thì bây giờ em phải nghe anh đang gọi tên em, cũng như em đã nghe anh gọi cả trăm lần từ sáng đến giờ và em đã phải điện thoại cho anh rồi. Nhưng có lẽ thật sự giữa chúng ta không có duyên, cho nên anh vẫn chờ và anh biết là em sẽ không gọi. Buổi sáng, anh gọi vào văn phòng của em, em đã chuyển phone ra ngoài cho thư

ký nghe. Hai giờ sau, anh gọi lại lần nữa, cũng vẫn như vậy. Và anh đã hiểu, anh hiểu ngay cả tiếng của anh, em cũng không muốn nghe chứ đừng nói đến nhìn mặt. Cho nên tối qua, lúc anh qua gõ cửa phòng em, em đã không trả lời. Vậy mà anh còn tưởng em đã ngủ say không nghe anh gọi.

Thật khó dùng lời để diễn tả tâm trạng của anh bây giờ. Buồn bã? Chán nản? Mất lòng tin? Hình như là tất cả đều có một chút. Tối hôm qua, lúc em nói những câu cuối cùng với anh, anh đã ngạc nhiên và sững sốt cho đến độ không trả lời em được một tiếng. Không ngờ em đã sống với anh hơn một năm trời mà vẫn không hiểu anh một chút nào. Ngay cả hiểu anh, em cũng đã không hiểu thì hy vọng được em yêu quả thật là một hy vọng quá hảo huyền.

Em có biết rằng việc hủy bỏ chuyến đi Hawaii với em là một việc đã khiến anh rất buồn không? Nhưng anh không thể không làm như vậy, anh đã cố gắng, nhưng có lẽ đây là ý trời, cho nên mọi việc đã xảy ra. Em còn nhớ có lần anh đã nói với em tất cả mọi việc anh làm đều có lý do của anh không? Lần này cũng vậy, anh có lý do và anh tin rằng mình đã không làm sai. Nhưng thôi, chắc em cũng chẳng muốn nghe anh giải thích, cho nên có nói cũng bằng thừa...

Có lẽ em nói đúng, màn kịch của chúng ta nên chấm dứt tại đây. Bây giờ em còn trẻ, em có thể dễ dàng đi tìm một người em yêu để xây dựng tương lai. Anh cũng vậy, có lẽ rồi anh cũng phải lấy vợ, sinh con và sống đời bình thường. Dù chắc chắn anh sẽ lấy một người mà anh không yêu thương, nhưng điều đó có gì quan trọng đâu khi mà tình yêu trong anh đã chết? Dù sao đi nữa, anh vẫn cầu chúc em được hạnh phúc bên người em yêu, còn đối với anh... hạnh phúc là một cái gì thật quá xa tầm tay với!

Còn nhớ anh nợ em một câu trả lời. Lẽ ra bây giờ cũng chưa đến lúc nói, nhưng nếu anh không nói sợ sẽ không còn cơ hội để nói với em. Em đã hỏi anh là tại sao anh già hơn em, chín chắn hơn em lại chịu giúp em đóng kịch gạt mọi người? Sự thật thì từ lúc nhận lời với em cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ đóng kịch cả. Tất cả mọi việc anh làm đều là với lòng thành thật. Từ lúc cùng em đi sắm sửa cho đám cưới, đến lúc làm lễ trước bàn thờ tổ tiên, lúc nào anh cũng nghĩ là anh cưới em thật và sẽ thương yêu em suốt cả đời. Bởi vậy anh không hề có mặc cảm là mình đang gạt mọi người.

Còn đối với em, anh nghĩ lúc đó em chưa yêu anh, em chưa thật sự muốn

làm vợ của anh, nhưng anh tin rằng với tình yêu và ý chí của mình, sau một thời gian sống chung anh sẽ khiến em cảm động. Nhưng cho đến hôm nay thì anh biết, anh đã lầm. Tất cả mọi việc đều có thể khắc phục được bằng lòng tin và ý chí, nhưng tình yêu thì không, bằng chứng là cho dù anh yêu em bao nhiêu đi nữa cũng không hề lay chuyển được lòng em...

Thôi, có nói cho nhiều cũng vậy thôi, vì hơn ai hết anh hiểu rõ, tình yêu là một thứ không thể xin xỏ, mua bán hay vay mượn mà có, nó phải phát xuất từ quả tim và phải do lòng tự nguyện. Anh sẽ cố an ủi mình rằng chúng ta không duyên nợ nên không được thật sự làm vợ chồng. Có một điều duy nhất anh muốn xin em là mong em hãy nán lại chờ sau khi anh trở về rồi hãy dọn đi. Một mong muốn cuối cùng của anh chắc em không nỡ lòng từ chối chứ? Đã hơn hai giờ chiều rồi em ạ, anh phải đi đây. Em ở lại nhớ tự săn sóc cho mình, không được bỏ ăn giống tối qua có hại cho bao tử lắm đó. À quên, anh đã hâm nóng lại và ăn hết thức ăn em nấu tối qua rồi. Đối với anh, đó là bữa cơm rất quý giá vì do chính tay em nấu. Thật cảm ơn em, Vy ạ. Còn một câu cuối cùng anh muốn nói với em trước khi dừng bút, cho dù em không muốn nghe: Anh yêu em và sẽ mãi mãi yêu em!

Anh Huy

Tôi buông lá thư xuống, rút một tờ giấy trong hộp kleenex trên bàn chậm nhẹ những dòng nước mắt đã ràn rụa trên mặt. Tưởng tượng đến gương mặt đau buồn và u uất của anh Huy khi viết lá thư này. Tôi biết, anh phải thất vọng và chán nản lắm mới viết ra những lời lẽ buông xuôi như vậy. Bởi trong mắt tôi anh là một người rất lạc quan và tự tin, tất cả mọi việc dù khó đến đâu đối với anh đều có cách giải quyết. Tôi bắt đầu nghi ngờ những phán đoán của mình. Anh nói anh có lý do, có nghĩa là tôi đã trách lầm anh chăng? Đầu tôi nhức buốt vì suy nghĩ nhiều.

Anh Huy, anh Huy, sao chúng ta lại đau khổ như thế này? Tình yêu không phải là mật ngọt, là hạnh phúc như người ta vẫn thường mô tả hay sao? Tôi ôm lấy đầu, toàn là gạt người. Máy ông văn sĩ, thi sĩ đều là gạt người... Nếu biết yêu là phải khổ như thế này, tôi thà không biết còn hơn. Căn nhà vắng lạnh, tôi thu người trên ghế. Không có anh như ban ngày không có mặt trời. Anh không nói anh sẽ đi bao lâu. Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ chết mỗi mòn vì nhớ mong trước khi anh trở về.

Buổi tối, tôi không tài nào ngủ được khi nghĩ đến cả căn nhà rộng chỉ có

mình tôi. Phần thì sợ ma, phần thì nhớ anh. Dù anh không ngủ chung phòng nhưng tôi cảm thấy an tâm vì biết anh ở ngay bên cạnh. Còn bây giờ chắc anh đã xa tôi cả nửa vòng trái đất rồi. Tôi xoay trở trên giường đến một giờ sáng cũng không thể chợp mắt. Cuối cùng tôi đã nghĩ ra một cách. Tôi xuống giường với tay lấy cái áo choàng trên ghế, nhìn thấy lá thư của anh trên bàn ngủ tôi cầm luôn rồi đi qua phòng anh, khép cửa lại và leo lên giường, kéo mền đắp kín người. Tôi nằm yên, cảm giác ấm áp len vào người. Úp mặt xuống gối tôi hít mạnh, mùi thơm quen thuộc thoảng qua mũi khiến tôi thấy đỡ nhớ anh phần nào. Tôi nhét lá thư vẫn còn cầm trong tay xuống dưới gối, thở đều, và tôi đi dần vào giấc ngủ yên như đang có anh bên cạnh.

Tối thứ Sáu, bắt đầu hai tuần lễ nghỉ hè mà tôi đã đoán trước là rất vô vị và buồn bã. Khoảng tám giờ tối điện thoại reo, tôi nhấc máy thật nhanh. Cả tuần nay tôi có ý chờ anh gọi về. Giọng anh Khải bên kia đầu dây làm tôi thật thất vọng. Anh Khải nghe tôi allo một tiếng rồi im lặng nên gọi, giọng lo lắng:

- Vy, em không sao chứ?

Tôi trả lời yếu ớt:

- Em không sao, anh gọi có chuyện gì? Tìm em hay tìm anh Huy?

Tôi nghĩ anh không biết anh Huy về Việt Nam, nhưng anh nhấn mạnh:

- Tìm em, Huy nó vừa gọi cho anh từ Việt Nam...

Tìm tôi giật thót:

- Anh nói gì? Anh Huy gọi cho anh? Sao anh ấy không gọi cho em?

Những giọt nước mắt tủi thân bắt đầu tràn qua khóe mắt. Anh Khải nhỏ nhẹ:

- Nó nói em không muốn nghe điện thoại của nó...

Tôi sụt sịt:

- Anh ấy đâu có gọi mà biết em không muốn nghe...

Anh Khải chột đời giọng nghiêm trang:

- Vy, hãy nghe anh nói. Anh không biết giữa em và Huy đã có những giao ước gì, những điều kiện trao đổi gì, nhưng anh nghĩ, trong đời người mất mẹ là cái tang lớn nhất. Sao em không tội nghiệp mà thông cảm cho Huy, để nó về chịu tang mà trong lòng không yên, phải tìm anh để nhấn nhủ...

Thì ra ngay cả những giao hẹn giữa anh Huy và tôi anh Khải cũng biết.

Nghe anh nói tôi thẳng thót:

- Anh nói... mẹ anh Huy mất rồi hở? Và anh ấy về là để chịu tang?

Tôi không cầm được cơn xúc động, oà lên khóc nức nở. Vừa khóc tôi vừa kể:

- Anh Huy không nói với em gì hết. Em đâu có tàn nhẫn đến độ ngăn cản anh ấy về Việt Nam để chịu tang mẹ chứ...

Anh Khải nghe tôi khóc vội xuống giọng dỗ dành:

- Vy, ngoan nào, em như vậy hèn gì Huy nó không yên lòng cho em ở một mình...

Tôi thút thít:

- Anh ấy nói gì?

- Nó nói anh khuyên em về ở bên bố mẹ. Nó nói buổi tối em hay sợ ma chắc không dám ngủ...

Nước mắt tôi lăn dài trên má. Anh Huy, dù đang bận lo tang sự cho mẹ anh, mà anh vẫn còn nghĩ đến em sợ ma không dám ngủ. Anh thương em như vậy mà em vẫn vô tình, còn giận dỗi anh không chịu nghe anh giải thích lý do anh phải về Việt Nam. Tôi em thật đáng đánh đòn, có phải không? Anh Khải thấy tôi im lại gọi:

- Vy, em vẫn còn ở đó chứ?

Tôi lên tiếng:

- Dạ...

Anh hỏi:

- Vậy em tính sao?

- Tính cái gì, anh?

- Thì về nhà bố mẹ ở đó...

Tôi lắc đầu, tôi muốn ở lại đây chờ anh trở về. Vả lại mấy hôm nay ngủ trong phòng của anh Huy tôi không còn sợ nữa:

- Em không về đâu, em lớn rồi, đã lấy chồng rồi đâu thể có chút chuyện là chạy về nhà bố mẹ. Anh yên tâm đi, em không sao đâu, em ở một mình được mà...

Anh Khải nghe tôi nói cũng tạm yên tâm:

- Thôi được, tùy em. Nhưng mà nếu không xong thì cứ gọi anh...

Trước khi anh gác máy, tôi dặn anh nếu anh Huy gọi về nữa thì nhắn anh ấy gọi về cho tôi. Những đêm sau đó, đêm nào tôi cũng chờ mà anh vẫn không gọi về. Nỗi mong nhớ trong tôi không sao tả xiết, cái câu "*nhất nhật bất kiến như tam thu hề*" với tôi bây giờ vẫn còn ít quá. Một ngày trôi qua dài bằng cả thế kỷ chứ đâu chỉ ba thu, đã vậy tôi lại không phải đi làm, đi ra đi vào chờ hoài trời vẫn không tới.

Một buổi tối, ngồi trong phòng khách nhìn quanh tôi chợt nảy ra ý nghĩ tại sao không dùng hai tuần lễ này để làm những việc khiến anh vui khi trở về. Thế là tôi đi mua mấy cuốn sách về trang trí, cắm hoa, kệ nệ ra tiệm mang về những bình hoa, tranh ảnh và màn cửa... Tôi loay hoay suốt một tuần lễ mới làm xong. Nhìn lại công trình của mình tôi xoa tay hài lòng, nghĩ đến ánh mắt ngạc nhiên và thán phục của anh tôi chợt nghe lòng mình thật ấm áp.

Và cũng vào buổi chiều thứ Sáu, đúng một tuần sau khi anh Khải gọi cho tôi. Điện thoại reo, tiếng reo dứt quãng báo cho tôi biết đó là điện thoại viên

liên. Tôi chạy bay đến bên máy, nhắc điện thoại lên. Tôi không dám lên tiếng, sợ nghe tiếng người bên kia không phải là anh sẽ bị thất vọng, nhưng giọng nói âm áp quen thuộc của anh vang lên làm tim tôi reo vui xen lẫn ghen ngào:

-Allo, Vy, sao không nói chuyện, có phải em không?

- Anh Huy, em đây...

Không hiểu tại sao khi nghe tiếng anh thì nước mắt tôi lại trào ra không thể nào kiềm chế được. Có lẽ nỗi nhớ nhung, mong đợi đã chồng chất từ bao nhiêu ngày rồi mà không được giải tỏa làm tim tôi căng đầy. Giọng nói của anh như một cái nút chặn đã được tháo mở, khiến cho những uẩn ức bị đè nén lâu ngày có cơ hội tràn ra thành những dòng nước mắt. Tôi chỉ nói được mấy tiếng rồi im lặng, cố nén tiếng thổn thức không muốn anh nghe. Bên kia anh Huy không nghe tôi nói tiếp nên hỏi:

- Em có khỏe không? Sao không nói chuyện? Vẫn còn giận anh sao?

Tôi cố lấy giọng bình thường:

- Em khỏe, anh lo mọi việc cho mẹ anh xong rồi chứ?

Anh vẫn dịu dàng như tự bao giờ:

- Mọi việc coi như tạm xong. Tuần tới anh còn phải làm một ít việc lật vật nữa là hoàn tất...

Tôi ghen ngào:

- Anh Huy, em xin lỗi anh, em không biết mẹ anh mất cho nên...

Tôi bật khóc dù đã cố gắng dằn lại. Anh Huy nghe tiếng tôi khóc quỳnh quáng cả lên:

- Vy, đừng khóc, anh đâu có trách em. Nghe em khóc thật anh ước gì mình có cánh để bay về bên em ngay. Nín đi Vy để cho anh yên tâm.

Tôi dùng tay áo chùi nước mắt:

- Sao hôm đó anh không nói với em?

- Em đâu có cho anh cơ hội để nói...

Tôi ngập ngừng:

- Vậy... bây giờ anh còn giận em không?

- Lên đến máy bay là anh đã hết giận em rồi...

- Đọc cái thư anh để lại em thấy lo quá, anh ít khi bi quan như vậy...

Đến lượt anh Huy ngập ngừng:

- Vy này... em có thể... quên đi cái thư đó không? Coi như em chưa hề đọc qua...

Tôi thắc mắc:

- Tại sao?

Anh bối rối:

- Tại... có những cái hôm đó anh viết trong cơn buồn chán, không đúng với những gì anh suy nghĩ bây giờ...

Tôi vẫn không hiểu:

- Là những cái gì?

Anh có vẻ khổ sở:

- Là... anh không muốn xa em, không muốn em bỏ anh đi lấy chồng, không muốn chấm dứt màn kịch mình đang đóng, em hiểu không?

Em hiểu chứ sao không, chính em cũng đâu muốn xa anh. Tôi chớp mắt, hai hàng nước mắt vì cảm động lăn dài xuống má. Tôi nói trong tiếng nấc:

- Anh Huy, thôi mấy chuyện đó chờ anh về đây hãy nói, chừng nào anh về?

- Thứ Bảy tuần sau...

- Chuyến bay mấy giờ?

Anh hồi hộp:

- Em định đi đón anh hờ?

Tôi lấp lửng:

- Có thể, nếu em rảnh...

Anh tha thiết:

- Nhớ em quá Vy ơi, anh thật mong sớm đến ngày gặp lại em...

Tối hôm đó, tôi nằm trên giường anh. Nghĩ đến cuộc điện đàm ngắn ngủi nhưng đầy cảm động, mọi gút mắt đã được giải tỏa khiến cho lòng tôi cảm thấy thật nhẹ nhàng. Sắp tới là thời gian phải xây đắp và vun xới cho hạnh phúc của chúng tôi. Yêu anh tại sao tôi không tập làm một người vợ tốt? Biết lo cho chồng từ bữa cơm đến giấc ngủ, cũng như anh yêu tôi anh đã lo lắng chăm sóc cho tôi. Tại sao tôi không thể làm như thế được? Tôi quyết định còn một tuần lễ nghỉ hè sẽ đi ghi tên học một khóa nấu ăn cấp tốc để dành cho anh một sự ngạc nhiên bất ngờ.

Chiều hôm sau, thứ Bảy, Đạt điện thoại tìm tôi, tôi hơi ngạc nhiên. Từ hôm Đạt bị tôi từ chối không cho hôn đến giờ đã không gặp lại nữa. Đạt đòi đến nhà gặp tôi, có lẽ chuyện anh Huy bỏ tôi để về Việt Nam một mình đã đến tai Đạt cho nên anh chàng mới ngang nhiên như vậy. Tôi định từ chối không gặp nhưng suy nghĩ lại tôi thấy nên gặp Đạt một lần để giải quyết mọi việc cho rõ ràng, dứt khoát. Tôi không muốn cho Đạt đến nhà nên hẹn gặp ở một tiệm cà phê.

Gặp Đạt tôi cố tình giữ một khoảng cách với chàng. Tôi thay đổi cách xưng hô, tôi xưng tên với Đạt như đối với những người bạn khác thay vì xưng em. Tôi muốn Đạt hiểu rằng tôi đã có chồng và rất hạnh phúc bên chồng để Đạt đừng mơ tưởng gì nữa. Đạt có vẻ buồn và nói với tôi rằng sau khi biết tin tôi lấy chồng thì Đạt mới nhận ra rằng người chàng yêu lúc nào cũng vẫn là tôi. Tôi đã bình tĩnh giải thích cho Đạt hiểu rằng đó không phải thật sự là tình yêu. Đó chỉ là một căn bệnh tâm lý, lúc còn trong tay không thấy quý, bỏ đi để người khác mang về mới thấy tiếc rẻ. Tình yêu đúng nghĩa phải là cho ra chứ không phải là chiếm hữu.

Tôi nói rất nhiều nhưng không biết Đạt có hiểu hết những gì tôi muốn nói hay không. Thật sự những điều này tôi cũng mới vừa hiểu đây thôi, chứ cách đây hai tuần tôi vẫn còn làm khổ một người đã yêu tôi với một tình yêu đúng nghĩa. Sau đó chúng tôi chia tay nhau, tôi hy vọng Đạt sẽ nghiền ngẫm những điều tôi nói và sẽ nhìn ra vấn đề. Tuy vậy, chuyện này vẫn làm tôi buồn vì đã làm chậm tự ái của một người tự cao như Đạt.

Tuần lễ sau đó tôi vô cùng bận rộn. Ban ngày thì tôi đi học nấu ăn, chiều về đi phố, mua sắm ít đồ dùng cá nhân cho tôi và cả cho anh Huy. Tôi mua thêm cho anh mấy bộ đồ ngủ mới, sắm cho tôi vài cái áo ngủ gợi cảm hơn những cái tôi đang có ở nhà. Nghĩ đến làm cho anh vui tôi cảm thấy lòng tràn ngập hạnh phúc. Đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao anh xem việc chăm sóc tôi là niềm hạnh phúc của anh. Thoắt cái đã hết một tuần. Những việc mua sắm vụn vặt đó đã chiếm hết thì giờ trống của tôi cho nên tôi không còn thấy thời gian chờ đợi trôi chậm nữa...

Niềm Hạnh Phúc Bất Chợt

Chương 8

Mười hai giờ trưa ngày thứ Bảy, ngày anh Huy về, tôi đã có mặt ở phi trường. Chuyến bay của anh Huy đáp xuống thật đúng giờ. Nửa giờ sau, tôi thấy anh bước ra với một cái valise và một cái xách tay. Anh đen sạm và gầy hơn ngày anh đi. Thấy anh đưa mắt nhìn quanh, tôi giơ tay vẫy, anh bước về phía tôi. Chúng tôi đứng yên nhìn nhau một thoáng, ánh mắt anh là cả một trời nhớ thương xen lẫn phiền muộn.

Rồi tôi là người bước tới trước, choàng tay ôm lấy cổ anh và úp mặt vào vai anh, cảm giác như người vợ đón chồng đi xa về. Anh buông rơi cái xách tay xuống đất xiết chặt vòng tay quanh lưng tôi. Chúng tôi đứng ôm nhau như vậy một lúc, không ai nói với ai tiếng nào nhưng dường như đã nói vạn lời. Có lẽ xung quanh cũng có những đôi mắt tò mò nhìn chúng tôi, nhưng lúc đó trong mắt tôi chỉ có anh và anh có lẽ cũng vậy. Mấy phút trôi qua, như đã vơi bớt nhớ thương, anh đẩy nhẹ tôi ra nhìn vào mặt tôi, dùng tay gạt nhẹ nước mắt cho tôi và hỏi nhỏ với giọng hơi ghen ngào:

- Anh đi có ba tuần thôi, em làm gì mà gầy nhom như thế này?

Tôi cố pha trò:

- Anh cũng đâu hơn gì em, vừa gầy, vừa đen... nhìn... xấu quá...

Anh cũng cố lấy giọng bình thường:

- Anh tưởng phải kêu taxi về đó chứ, đâu biết em ngoan thế này đi đón anh...

- Vậy anh có gì thưởng em?

Anh chỉ vào cái valise để dưới đất:

- Trong này nhiều lắm, về nhà anh cho...

Tôi lắc đầu, chỉ vào một bên má:

- Không thêm mấy thứ đó, em muốn... cái này.

Anh hiểu ý, cúi xuống định hôn lên má tôi nhưng nổi nhớ nhưng làm tôi trở nên bạo dạn. Tôi hơi xoay mặt, môi anh đập trúng môi tôi, anh có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn hôn nhẹ lên môi tôi. Nếu không phải đang ở ngoài đường thì tôi đã trao anh một nụ hôn thật dài cho thỏa nhớ thương. Tôi xách phụ anh cái xách tay ra xe, tôi nói để tôi lái xe vì anh đã ngồi máy bay lâu quá mệt rồi.

Trên đường về anh hỏi tôi:

- Ở nhà có gì lạ không Vy?

Tôi suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Cũng không có gì đặc biệt, sao anh hỏi vậy?

Anh nhìn tôi chăm chăm:

- Tại thấy em có vẻ lạ lạ...

- Em lạ chỗ nào?

Anh như đang tìm chữ cho thích hợp để mô tả cái lạ của tôi:

- Em có vẻ ngoan ngoãn, dịu dàng... cũng không hẳn như vậy... anh không biết nói sao nhưng anh thấy em lạ lắm.

Như chợt nhớ ra tôi nói:

- A, em quên, có một chuyện lạ...

- Chuyện gì?

- Tuần rồi Đạt hẹn em ra nói chuyện...

Không nghe anh trả lời, tôi quay mặt nhìn sang anh, anh không nhìn tôi. Tôi hỏi:

- Anh không muốn biết Đạt nói gì với em sao?

Anh trả lời nhát gừng:

- Chuyện riêng của em, anh không muốn xen vào...

Tôi biết anh đang ghen nên càng trêu già:

- Thật ra cũng không có gì phải giấu anh, Đạt muốn em trở về bên Đạt...

Xe đã tới nhà, tôi đậu vào driveway. Anh lăm li mở cửa xe xuống trước, lẳng lặng xách cái valise và luôn cả cái xách tay vào nhà, không cho tôi giúp. Tôi đi sau cười thầm trong bụng, nhìn mặt anh ghen dễ thương chi lạ. Tôi định nói thật với anh nhưng đổi ý, cho anh ghen một chút cũng chẳng sao. Anh

đặt cái valise và xắn tay bên cạnh cái sofa trong phòng khách, mở to mắt ngạc nhiên nhìn căn nhà đã thay đổi cách trang trí. Tôi lắc tay anh:

- Anh thích không? Mất hết hai tuần lễ nghỉ hè của em đó!

Anh như không tin:

- Em làm hết à? Không ngờ em cũng khéo tay đó chứ...

Tôi nháy mắt trêu anh:

- Em còn rất nhiều cái anh không ngờ nữa kìa, từ từ anh sẽ biết. Bây giờ anh ngoan đi tắm rửa rồi đi ngủ một giấc cho khỏe, em biết giờ này ở Việt Nam là giờ ngủ cho nên anh đã buồn ngủ lắm rồi. Ngủ đi chiều em đánh thức dậy ăn cơm, quần áo ngủ em để sẵn trong phòng tắm rồi...

Tôi vừa nói vừa đẩy anh về phía phòng tắm. Anh quay lại định nói điều gì nhưng tôi ngăn lại:

- Có gì tối nói, đi tắm đi...

Anh ngoan ngoãn đi vào phòng tắm. Khi anh đi ra, tôi thấy anh sủng sính trong bộ pyjama có kẻ sọc của tôi vừa mua cho anh. Anh có vẻ hạnh phúc như những đứa bé được diện quần áo mới trong những ngày Tết. Tôi bắt anh xoay qua xoay lại cho tôi ngắm. Bộ đồ hơi rộng. Tôi chắc lưỡi, chắc tại lúc này anh gầy quá đó thôi. Anh Huy có vẻ buồn ngủ lắm rồi. Tôi đẩy anh vào phòng của anh, chờ anh lên giường, tôi kéo mền đắp cho anh rồi dịu dàng cúi xuống hôn lên má anh. Anh nhắm mắt lại, tôi biết, anh không muốn tôi nhìn thấy anh xúc động.

Tôi trở ra ngoài lo sửa soạn buổi cơm chiều, vì tôi học gấp quá nên không có khóa dạy nấu ăn Việt Nam nào mở đúng lúc, đành phải học nấu món tây trước. Vả lại thức ăn Việt Nam thì anh Huy đã biết làm nhiều thứ rồi, nếu tôi muốn học thì học anh cũng được. Tôi lấy chai rượu đỏ vừa mua hôm qua cho vào tủ lạnh, bình thường ở nhà chúng tôi rất ít uống rượu. Thật ra là tôi không muốn cho anh Huy uống vì sợ anh say sẽ... bậy bạ. Tuy anh nói uống một hai ly trong bữa cơm sẽ không sao, nhưng vì chiều tôi nên anh cũng không uống nữa.

Tối nay tôi làm steak tiêu đen cho anh ăn. Và tôi sẽ làm một tô salade thật hấp dẫn để ăn chung với thịt bò gồm có salade, ớt xanh, cà chua và dưa leo, trộn với nước sốt mà tôi vừa học được tuần rồi. Để ăn chơi, tôi chiên thêm một ít cánh gà chiên bơ cho anh nhắm với rượu đỏ. Tôi dọn lên bàn, cũng thịnh soạn ra phết. Nghĩ đến ánh mắt ngạc nhiên cảm động của anh, tôi thật vui. Cảm giác là người vợ đang săn sóc cho chồng làm tôi sung sướng. Có lẽ chỉ những ai đã từng yêu, và yêu thật say đắm một người nào mới có thể hiểu được cái cảm giác này.

Có tiếng chân bước ra, hình như mùi thức ăn thơm lừng của tôi đã đánh thức anh dậy, tôi hỏi:

- Anh thức dậy rồi à? Đói bụng chưa? Qua đây thưởng thức tài nghệ của

em...

Anh Huy bước đến nhìn vào bàn ăn. Anh vừa ngồi xuống ghế vừa hỏi bằng giọng nửa ngạc nhiên, nửa nghi ngờ:

- Của em làm thật chứ?

Tôi héch mũi:

- Chứ sao? Em đã nói anh phải ngạc nhiên mà...

Tôi mở tủ lạnh lấy chai rượu đỏ và cái đồ khui đưa cho anh, và nói:

- Anh khui rượu đi, hôm nay chúng ta ăn mừng...

Anh ngạc nhiên:

- Ăn mừng cái gì?

Tôi để ngón tay trở lên môi:

- Đừng hỏi nhiều, chút nữa anh sẽ biết mà...

Bữa cơm trôi qua trong không khí thân mật và vui vẻ, anh Huy có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy tôi cứ chầm chầm ly rượu của anh không cho cạn. Thỉnh thoảng anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi nhưng tôi vẫn giả vờ không thấy. Tôi cũng uống nhiều, cảm giác không còn cần phải giữ ý, đề phòng khi ở bên anh làm tôi thấy thoải mái, dễ chịu. Khi bữa ăn chấm dứt thì rượu trong chai cũng đã cạn, hình như tôi hơi say, say men rượu hay men tình tôi cũng không rõ lắm. Vừa dọn dẹp, tôi vừa hỏi anh Huy:

- Em nấu ăn không tệ chứ?

- Chẳng những không tệ mà còn rất khá...

Nhìn mặt anh, tôi hỏi tiếp:

- Như vậy anh nghĩ nếu bây giờ em lấy chồng, em có thể trở thành một người vợ tốt không?

Tôi thấy mặt anh hơi biến sắc, anh có vẻ suy nghĩ, tôi gọi:

- Anh Huy, sao không trả lời em?

Anh cười gượng:

- Tốt, tốt chứ, em không biết nấu cơm cũng vẫn có thể là người vợ tốt kia mà...

Tôi mơ màng:

- Nhưng em muốn biết làm mọi việc để tự tay mình săn sóc cho chồng mình vẫn hơn...

Tôi nói như tự nói với mình, rồi quay lưng:

- Anh ra phòng khách trước đi, em phải đi tắm cái đã...

Tôi vừa tắm vừa nghĩ đến vẻ mặt không vui của anh Huy vừa rồi. Từ trưa đến giờ anh cứ nói tôi lạ lạ. Tôi biết anh đã nhận ra thái độ và sự săn sóc của tôi dành cho anh không giống như bình thường. Lúc trước thỉnh thoảng tôi cũng lo cho anh, cũng dịu dàng với anh. Nhưng đó là sự lo lắng dịu dàng của một người bạn đối với một người bạn, hay nói thân mật hơn một chút là của người yêu dành cho người yêu. Còn bây giờ, là sự yêu thương và chăm sóc

của một người vợ dành cho chồng. Không biết anh có nhận ra điều này hay không, hay cái đầu óc đa nghi của anh lại đang suy nghĩ vớ vẩn cho nên mới có vẻ mặt không vui đó. Tôi nghĩ chút nữa đây phải giải thích rõ ràng mọi việc cho anh hiểu.

Tắm xong, tôi mặc lên người chiếc áo ngủ màu hồng nhạt vừa mua ở La Senza tuần rồi và ngắm mình trong gương. Đây là chiếc áo ngủ khá khôu gọi đầu tiên tôi sắm kể từ khi sống chung với anh Huy. So với chiếc áo ngủ màu trắng hôm trước tôi mặc vào phòng anh thì thật là khác xa, áo này vừa ngắn lại vừa mỏng. Nhìn thân thể mình ẩn hiện qua làn vải mỏng, bất chợt nghĩ đến ánh mắt của anh Huy, tôi đỏ mặt và nghe lòng mình rạo rực.

Khoác thêm bên ngoài một chiếc áo khoác bằng tơ may theo kiểu kimono màu hồng đậm hơn, thắt lại cái dây lưng. Tôi nhìn mình lần chót trước gương, mỉm cười hài lòng với mình và mở cửa bước ra ngoài. Anh Huy đang thờ người ngồi trước tivi, hình như không nhìn tivi mà đang suy nghĩ điều gì đó. Tôi ngồi xuống bên anh trên chiếc sofa dài, với tay lấy remote bấm tắt tivi. Anh nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, tôi nói nhẹ:

- Em muốn chúng ta nói chuyện một chút...

Giọng anh như van lơn:

- Không thể chờ thêm vài ngày nữa sao?

Tôi lắc đầu:

- Em đã chờ anh ba tuần lễ rồi, không thể chờ thêm nữa...

Anh có vẻ chịu đựng:

- Được, vậy em nói đi...

Tôi nhìn anh, nhỏ nhẹ:

- Trong ba tuần lễ không có anh bên cạnh, tôi nào em cũng đọc đi đọc lại lá thư của anh viết cho em...

Anh Huy ngắt lời tôi:

- Hôm trước trong điện thoại anh đã xin em coi như không có lá thư này rồi mà. Thật ra lá thư đó anh viết ra trong lúc không được bình tĩnh lắm, cho nên không thể...

Tôi nhấn mạnh:

- Chính vì vậy mà lá thư này mới bộc lộ đúng những điều anh đang suy nghĩ. Em không thể coi như không có nó, bởi vì anh đã viết ra và em cũng đã đọc...

Anh Huy ôm đầu khổ sở:

- Như vậy em muốn làm sao?

Tôi cứng rắn:

- Làm giống anh nói trong thư và cũng là ý của em, chấm dứt màn kịch này, chấm dứt vai trò vợ chồng giả...

Giọng anh như chán nản, buông xuôi:

- Thôi được, em muốn sao cũng được, vậy chừng nào em đi?

Tôi ngạc nhiên:

- Em đi đâu?

Anh nhìn tôi, tôi thấy mắt anh đỏ:

- Em dọn ra khỏi nhà anh và trở lại với người yêu cũ của em...

Trời ạ, thì ra anh tưởng tôi sắp trở về với Đạt. Tôi giả vờ không hiểu:

- Tại sao em phải trở về với Đạt? Ngay từ đầu không phải em đã nói với anh là em không hề yêu Đạt sao?

Anh ngược nhìn tôi, hy vọng trở về trong ánh mắt anh nhưng tôi vẫn đùa dai:

- Em không yêu Đạt nhưng em lại lỡ yêu một người khác...

Mặt anh vừa tươi lên đã sa sầm, anh vẫn ngồi yên. Tôi cố tình chọc tức anh:

- Anh không muốn biết em yêu ai sao?

Anh cúi đầu không thèm trả lời, nhưng đang lắng tai nghe tôi nói:

- Không biết bắt đầu từ lúc nào em đã yêu anh ta. Nhưng cách đây ba tuần thì em chợt khám phá ra tình yêu này, và cùng lúc em nhận ra rằng em không thể sống thiếu anh ấy được nữa. Tuy anh ta không trẻ tuổi và đẹp trai bằng Đạt, nhưng anh ta lại hết mực yêu thương em, săn sóc em và thậm chí nuông chiều em khiến cho em trở thành hư hỏng. Và cho dù em có hư hỏng cách mấy đi nữa anh ấy cũng vẫn một lòng yêu thương em. Dù em có làm lỗi nặng thế nào đi nữa anh ấy cũng tha thứ cho em...

Tôi thấy anh ngược lên nhìn tôi, nhưng tôi vờ như không thấy, nói tiếp:

- Anh ấy chỉ có một tật xấu là rất hay ghen, và lại chỉ ghen với Đạt. Nhưng không sao, chuyện này em cũng thông cảm được, vì em biết sở dĩ anh ấy ghen cũng chỉ tại anh ấy yêu em quá đó thôi. Anh ta còn biết...

Bất chợt anh Huy chồm người qua ôm xiết tôi vào lòng. Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì anh đã cúi xuống dùng môi bịt kín lấy miệng tôi không cho tôi nói tiếp. Tôi choàng tay quanh cổ anh, môi anh mềm và thơm mùi rượu chát. Dòng điện từ môi anh truyền qua tôi hôm nay hình như đã biến thành một dòng điện cao thế. Nó như đốt tôi cháy thành than, thành tro tan rã trong vòng tay rắn chắc của anh. Tôi ngược mặt cho anh hôn và đáp ứng nụ hôn của anh một cách nồng nhiệt. Vòng tay anh như muốn nghiền nát thân thể tôi, cái dây lưng của chiếc áo khoác bằng tơ trơn tuột ra.

Tôi cảm thấy như thân thể mình bị mất hết sức lực nên ngã nhẹ người nằm xuống sofa kéo anh ngã theo. Chúng tôi mê mải hôn nhau, nụ hôn đắm đuối, bần bật tưởng chừng như không bao giờ chấm dứt. Những cảm giác của nụ hôn trong tiểu thuyết giờ tôi đã có đầy đủ, nó say đắm, mê mẩn, ngây ngất hơn sự tưởng tượng của tôi nhiều lắm. Cuối cùng anh cũng rời khỏi môi tôi, tôi mở mắt bắt gặp ánh mắt của anh đắm mê chất ngất, anh thì thầm:

- Em thật quá quắt, dám gạt cả anh...

Anh ngồi dậy, tôi vẫn lười biếng nằm dài trên ghế, tiếp tục trêu anh:

- Ai nói người em yêu là anh mà dám hôn em?

Anh xoa mũi tôi:

- Trên đời này ngoài anh ra thì còn ai ngu như cái người em tả chứ?

Tôi phản đối:

- Yêu em là ngu lắm sao?

- Không ngu tại sao bị em hành hạ đến sống dở chết dở mà vẫn không bỏ được em?

Và như chợt nhớ ra anh hỏi:

- Nhưng mà tại sao hôm đó em lại giận dữ như thế? Anh nghĩ là em chỉ giận vì không được đi chơi thôi, nên anh đâu định bỏ luôn, chỉ mong em chịu dỗi lại đến Noel, ai ngờ chưa kịp nói hết thì em đã nổi giận rồi.

Nhớ lại chuyện này, tôi như vẫn còn giận lắm:

- Hôm đó có hai lý do khiến em thật giận anh. Thứ nhất là anh đã tự ý quyết định mọi việc mà không bàn thảo với em. Anh thử nghĩ xem cảm giác của em như thế nào khi tin chồng mình ngày mai về Việt Nam lại được một người ngoài báo cho em biết? Lúc Loan gọi điện thoại đến hỏi em, em như vừa từ trên trời rơi xuống, không biết trả lời nó cách nào...

Như sợ tôi lại nổi giận, anh cầm lấy tay tôi, xoa nhẹ nhẹ, nói vuốt:

- Anh xin lỗi, tại anh đã không khéo tính toán. Thật ra tin mẹ anh bị bệnh ở Việt Nam anh đã biết từ hai tuần trước. Còn nhớ hôm anh nói là có lẽ anh phải về Việt Nam một chuyến không? Chính là lúc đó, nhưng anh lại thấy em đang vui vẻ đếm từng ngày chờ được đi chơi cho nên anh không nỡ làm em mất vui. Vả lại vé máy bay cũng đã đặt rồi cho nên anh định đưa em đi chơi về rồi anh sẽ xin nghỉ thêm mấy tuần để về Việt Nam thăm mẹ anh. Nào ngờ bệnh mẹ anh trở nặng đột ngột nên anh không còn cách nào khác là phải đổi vé để về liền, sợ không kịp gặp mặt bà cụ lần cuối. Tin mẹ anh trở bệnh anh cũng chỉ vừa nhận được buổi sáng hôm đó. Rồi vì phải lo giấy tờ để xin visa vào Việt Nam cho nên anh không có thì giờ để báo với em. Anh định lấy vé xong về cho em biết liền, nào ngờ cô Loan đó đã nhanh hơn anh...

Nghe những lời phân trần chí tình của anh, tôi thật muốn khóc. Thì ra anh thương tôi như vậy, chỉ vì không muốn tôi mất vui anh đã giấu tôi cả chuyện mẹ anh đau. Tôi đưa bàn tay anh đang nắm tay tôi lên môi hôn nhẹ như một sự ăn năn, một lời xin lỗi. Chợt anh Huy lay nhẹ tay tôi hỏi:

- Còn lý do thứ hai?

Tôi bối rối một chút rồi ngập ngừng thú nhận:

- Lý do thứ hai là... tại em ghen...

Anh không hiểu:

- Anh làm gì mà em ghen?

- Tại em nghĩ anh... muốn về Việt Nam một mình để đi tìm mấy cô gái khác biết cách chịu đựng anh hơn em...

Anh à một tiếng rồi dí nhẹ ngón tay trở lên trán tôi:

- Không ngờ cái mặt này khi ghen cũng... dữ dội lắm chứ, còn tuyệt tình nữa. Dám bỏ đi sáng sớm không thèm nhìn mặt anh...

Tôi thành thật:

- Em còn định trong lúc anh đi vắng sẽ lẳng lặng dọn ra khỏi nhà anh và không bao giờ gặp lại anh nữa. May là anh Khải điện thoại cho em kịp thời. Nhưng có lẽ cũng nhờ cơn ghen đó mà em mới nhận ra là em đã yêu anh, từ bao giờ không biết chỉ biết khi em phác giác ra thì hình như nó đã sâu đậm lắm rồi. Có xa anh em mới biết, anh đối với em quan trọng và cần thiết biết chừng nào...

Anh cảm động:

- Nằm mơ anh cũng không dám mơ có một ngày em sẽ nói yêu anh. Thời gian đầu chúng ta mới sống chung anh còn nhiều hy vọng, nhưng theo thời gian niềm hy vọng đó giảm dần. Cho đến buổi chiều hôm đó thì anh thật sự mất hết lòng tin, tất cả trong anh đã sụp đổ.

Tôi hồi tưởng lại:

- Người ta thường nói "*giận quá mất khôn*" nhưng em hôm đó thì đúng là "*ghen quá mất khôn*", cơn ghen đó đã che mờ lý trí của em. Chỉ nghĩ đến việc anh về Việt Nam có người khác là tim em đã muốn ngừng đập rồi, còn lý trí đâu để mà suy nghĩ đến việc gì khác nữa. Em chỉ biết anh hủy bỏ chuyến bay đi Hawaii vì anh muốn về Việt Nam. Nhưng mà em lại không nghĩ là nếu anh không muốn đi chơi với em thì anh đâu có đặt vé để đến khi phải bỏ lại tốn một số tiền? Vả lại, việc đi chơi là do anh tự nguyện chứ đâu phải em bắt buộc anh. Em giận đến độ không muốn suy nghĩ nữa và em đã uống một viên thuốc ngủ. Lúc anh gõ cửa em không nghe được chắc cũng tại thuốc làm em ngủ say quá. Và trước khi ngủ em đã quyết định sáng mai đi sớm để tránh không gặp mặt anh.

Anh Huy bóp nhẹ bàn tay tôi, giọng lo lắng:

- Hứa với anh, không được uống thuốc ngủ bừa bãi nữa. May là em uống có một viên thôi, nếu không... thật anh cũng không dám nghĩ tiếp nữa. Anh nhớ sáng hôm đó anh dậy làm thức ăn sáng cho em như thường lệ. Sau đó anh vào phòng tắm đánh răng chờ em dậy để giải thích rõ ràng mọi việc với em thì anh mới có thể yên tâm về Việt Nam. Anh ngạc nhiên thấy em đã để kem lên bàn chải của anh rồi nên hốt hoảng chạy vào phòng em mới hay em đã ra khỏi nhà từ sớm. Cảm giác anh lúc đó vừa buồn vừa giận. Giận là giận em sao nỡ nhẫn tâm không chịu gặp anh. Buồn là vì nghĩ đến việc phải xa em trong một thời gian dài mà không được gặp mặt, dằn dò lần cuối. Em có biết ngày hôm đó sau khi điện thoại cho em không được anh đã định lái xe đến

thẳng nơi em làm việc. Nhưng suy nghĩ lại anh đã không đi vì anh nghĩ em đã cố tình không muốn gặp anh thì tìm kiếm để làm gì? Con bệnh nặng của mẹ anh cộng thêm thái độ tuyệt tình của em đã khiến anh chán nản và bi quan cùng cực. Anh muốn buông xuôi tất cả, vì vậy mới có lá thư này...

Tôi ôm mặt anh bằng hai tay:

- Thật ra cả ngày hôm đó trong sở em cũng chẳng làm được việc gì, tâm trạng thật bồn chồn, hoảng hốt. Bao nhiêu lần em đã muốn bỏ mặc tất cả để chạy về bên anh, gặp anh lần cuối trước khi anh đi, nhưng rồi cuối cùng em đã không làm...

Thở ra một hơi dài như để dẹp bỏ hết mọi chuyện đau lòng cũ, tôi tiếp:

- Nhưng thôi, những chuyện đáng tiếc đó dù sao cũng đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa. Bây giờ mình hãy nói chuyện lúc này em đang nói đi, như vậy anh có đồng ý chuyện đó không?

Anh ngơ ngác:

- Chuyện gì?

- Thì chuyện chấm dứt màn kịch vợ chồng giả đó...

Anh cười nhẹ:

- Dĩ nhiên rồi, từ nay chúng ta sẽ trở thành vợ chồng thật...

Tôi hơi nhích người thay đổi thế nằm. Cái đầu gối lên cái thành ghế cao quá, mỗi cái cổ, còn hai cái chân thì để sau lưng anh lâu quá không nhúc nhích được nên hơi bị tê. Anh lấy hai cái gối lót lưng kê cho tôi gối đầu. Tôi co hai chân lên cho anh dựa lưng vào thành ghế rồi thân nhiên gác hai chân lên đùi anh trong một cử chỉ thân mật rất vợ chồng. Cái áo khoác kimono bằng lụa đã bị tuột mất sợi dây lưng. Bây giờ sau những cử động của tôi, hai tà áo phía trước không còn bị giữ lại nữa đã rớt xuống hai bên hông. Và chiếc áo ngủ vừa mỏng vừa ngắn của tôi như được dịp phơi ra để thu hút mắt nhìn của anh.

Tôi thấy ánh mắt anh dừng lại trên ngực mình, rồi anh vội nhìn đi chỗ khác, trái táo Adam trên cổ anh nhấp nhô lên xuống dồn dập. Biết anh cố dùng ý chí để đàn áp dục vọng đang nổi lên trong lòng, tôi cảm thấy vừa phục anh, vừa tội nghiệp, đúng là anh chàng khờ, người ta đã bật đèn xanh rồi mà còn không biết. Tôi ôm cổ anh, kéo mặt anh xuống kề sát mặt tôi. Anh tránh ánh mắt của tôi, có lẽ anh sợ tôi nhìn thấy những ý tưởng không tốt trong mắt anh. Tôi vờ không thấy gì hết, hỏi anh:

- Vậy... anh có biết muốn trở thành vợ chồng thật sự, việc đầu tiên mình phải làm là gì không?

Anh đã lấy lại tự nhiên, nhìn tôi, suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Ra tòa ký giấy hôn thú...

Tôi lắc đầu, anh như đã nghĩ ra:

- Đi hưởng tuần trăng mật...

Tôi nheo mắt, tình tứ:

- Gần đúng...

Anh nhíu mày, lắc đầu tỏ vẻ chịu thua. Tôi ghé miệng vào tai anh, nghịch ngợm cắn nhẹ vành tai anh giữa hai hàm răng, thì thầm:

- Là... động phòng đó, ông khờ ơi...

Anh khẽ rung mình, không biết vì nhột do bị tôi cắn tai hay vì câu nói táo bạo của tôi, cũng có thể vì cả hai. Anh nhìn tôi, nhìn xuống chiếc áo ngủ mỏng manh khêu gợi trên người tôi và chột hiệu. Rồi anh chắc lưỡi, bẹo má tôi:

- Vy hư quá, em học ở đâu cái cách quyến rũ đàn ông như thế này hở?

Tôi trề môi:

- Thông minh như em cần gì học chứ, mới sinh ra đã biết rồi...

Tôi thấy anh Huy nhìn vào đôi môi đang trề ra một cách nũng nịu của mình. Tôi biết anh đang xúc động với cử chỉ này của tôi. Có lần anh đã từng nói với tôi là ngay từ ngày còn nhỏ cho đến bây giờ, chỉ cần nhìn tôi trề môi nũng nịu vùi vĩnh anh chuyện gì là anh cũng không bao giờ từ chối được. Anh dờn ánh mắt lên, nhìn vào mắt tôi. Trong ánh mắt anh hình như có một đốm lửa đang cháy sáng. Trước khi tôi kịp phân tích xem đó là đốm lửa gì thì anh đã cúi xuống tham lam cắn nhẹ lên đôi môi tôi. Tôi ghì chặt lấy cổ anh. Nụ hôn lần này không phải là dòng điện cao thế nữa mà nó chụp lên tôi mạnh mẽ như bão cuốn, tới tấp như những con sóng tràn và chìm ngập như trong một dòng nước xoáy.

Một lúc sau, anh Huy rời khỏi môi tôi. Anh hôn tới tấp lên mặt rồi di chuyển dần xuống cổ, xuống ngực tôi. Tôi rên lên khe khẽ dưới trận mưa môi của anh. Cảm giác như muốn nhận chìm lấy tôi, tôi cố ngoi lên nhưng nó đã đè bẹp tôi xuống và tôi như tan rã ra từng mảnh vụn dưới trận bão tình. Tuy đang đắm chìm trong cơn khoái cảm nhưng tôi vẫn còn một chút tỉnh táo để nhận ra mình còn đang ở ngoài phòng khách. Vì thế khi những con sóng đam mê của anh tràn lên ngực, tôi kêu lạc giọng:

- Bộ anh định... ở đây hở?

Anh Huy như chột tỉnh, xấu hổ chống chế:

- Anh xin lỗi, nhưng tại em... ngon quá...

Nói rồi anh bế gọn tôi lên lòng, đứng dậy đi vào phòng ngủ của tôi. Tôi ôm cổ anh nũng nịu:

- Em đâu phải đồ ăn đâu mà ngon... Tại anh hư rồi đồ tội cho em...

Và như thế, chúng tôi đã thực sự trở thành vợ chồng sau hơn một năm sống chung, đúng như những gì anh Huy đã từng mong đợi và mơ ước. Sau đó, tôi chìm sâu vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của anh. Không biết tôi đã ngủ được bao lâu thì chột giật mình tỉnh giấc vì cảm thấy hình như có ai đang ve vuốt khuôn mặt mình. Tôi mở mắt bắt gặp ánh mắt long lanh của

anh Huy trong bóng tối. Tôi hỏi trong cơn mê ngủ:

- Sao không ngủ đi anh?

Anh lút cánh tay dưới cổ cho tôi gối đầu, nói nhỏ:

- Anh ngủ không được...

Tôi ngẩng lên nhìn vào mặt anh:

- Tại sao? Anh không khỏe?

Anh co cánh tay lại, kéo đầu tôi áp vào người anh:

- Có lẽ tại anh hồi hộp quá. Hạnh phúc đến với anh một cách thật bất ngờ khiến anh không dám tin đây là sự thật.

Tôi ghé môi hôn nhẹ lên môi anh:

- Bây giờ tin chưa? Có phải sự thật không?

Anh vuốt tóc tôi:

- Anh nghĩ có lẽ mẹ anh trên trời đang phù hộ cho chúng ta...

Tôi cảm thấy thật có lỗi vì đã không có mặt bên cạnh anh Huy lúc bà lâm chung nên nói:

- Chắc mẹ anh đang trách em đó...

- Không đâu, mẹ anh hiểu mà. Tại anh không muốn em về thôi, anh không muốn em buồn vì phải chứng kiến những cảnh sinh ly tử biệt. Và lại anh biết em cũng không thích về...

Anh quả thật tử tế, một người thương tôi như vậy mà tôi suýt đã phụ lòng.

Như chợt nhớ ra, anh xoa má tôi:

- Chờ đến Noel anh sẽ đưa em đi Hawaii bù lại tuần trăng mật...

Tôi lắc đầu:

- Cần gì đi đâu xa, bộ ở nhà không... trăng mật được hử?

Anh nháy mắt, tình tứ:

- Thật hả? Vậy... mình... trăng mật nữa nghe?

Tôi đỏ mặt:

- Anh... thật không biết xấu hổ...

Anh cười nhỏ rồi đành hoàng trở lại:

- Nhưng tại sao em không muốn đi? Em vẫn mơ ước được đến đó mà, hay là... em vẫn còn giận vì bị đi hụt lần trước?

- Không phải em không muốn đi, nhưng mà em không muốn vì đi chơi mà anh phải làm việc cực khổ như hôm trước...

Anh nựng cằm tôi:

- Biết thương anh rồi sao?

Tôi dụi mặt vào cổ anh:

- Thương lâu rồi, tại anh không thấy đó thôi...

Anh hôn nhẹ lên tóc tôi:

- Em làm anh cảm động...

Tôi dụi dãi:

- Em nghĩ là em đã học được ở anh một việc...

- Việc gì?

Tôi ngược mặt nhìn anh:

- Coi việc lo lắng, chịu đựng người mình yêu là một niềm hạnh phúc...

Anh không cảm thấy ngạc nhiên khi tự dung em biết nấu ăn sao? Em muốn từ bây giờ sẽ làm một người vợ tốt. Cho nên cái gì không biết làm, em sẽ học...

Anh xúc động xiết chặt lấy tôi, thì thầm:

- Cuối cùng em đã trở thành người lớn rồi Vy ạ. Đó chính là cái nét lạ ở em mà anh đã nhìn thấy từ lúc gặp lại em...

- Cũng may mà em đã không phải trả một giá đắt cho sự trưởng thành của mình. Cũng may là anh rộng lượng bỏ qua những lỗi lầm của em... Nhưng còn một việc nữa, em biết là anh không muốn nghe nhưng em vẫn phải nói. Đó là chuyện giữa em và Đạt. Tuần rồi Đạt đã hẹn em ra và nói rằng anh ấy từ trước tới giờ vẫn một lòng yêu em, mong em trở về bên anh ấy. Em đã nói cho anh ấy biết là em chỉ yêu chồng em thôi, mong rằng Đạt hiểu và không làm phiền em nữa...

Anh cúi tìm môi tôi:

- Anh biết là em yêu anh rồi. Anh hứa không ghen bậy bạ nữa, được chưa?

Tôi như chợt nhớ ra:

- Chưa được, còn một việc nữa anh phải hứa với em...

Anh thở ra:

- Trời, lại còn điều kiện nữa sao?

Tôi cười nhẹ:

- Đừng sợ, chuyện này không khó làm cho anh đâu...

Anh nghi ngờ:

- Không khó thật chứ? Vậy em nói đi...

- Em muốn từ bây giờ anh đừng nuông chiều em nữa...

- Nghĩa là sao?

Tôi ngẫm nghĩ:

- Nghĩa là phải cho em làm việc nhà với anh. Em đòi hỏi không đúng thì không chịu, em hư hỏng thì phải nói cho em biết...

Anh cũng giả vờ suy nghĩ:

- Nhưng anh quen lấy sự nuông chiều người khác làm niềm vui rồi, không cho anh chiều em thì làm sao anh vui được... Trừ khi...

Tôi nhồm dậm:

- Trừ khi cái gì, anh?

Anh cười cười:

- Trừ khi... em sinh cho anh một thằng cu tý cho anh chiều...

Tôi nằm trở xuống:

- Anh... xấu, em đang nói chuyện đang hoàng mà...
Anh trở mình nằm xấp, đối mặt với tôi:
- Anh cũng đang nói chuyện đang hoàng vậy. Em biết mẹ anh trước lúc mất
căn dặn anh việc gì không?
Tôi mở to mắt:
- Việc gì?
- Bà cụ muốn mau có cháu đích tôn để nối dõi...
Tôi đẩy vai anh:
- Anh... gạt em.
Anh lắc đầu:
- Anh nói thật chứ gạt em làm gì. Chẳng lẽ em không muốn sinh con cho
anh sao? Anh cũng không còn trẻ nữa, sợ mai một đứa con đi học người ta
lại tưởng là ông nội đưa cháu...
Tôi phì cười, đưa tay vuốt má anh:
- Nói bậy, anh đâu có già lắm đâu. Người ta sẽ không nghĩ anh là ông nội
đâu mà họ sẽ nghĩ anh là... ông ngoại.
Anh chồm lên người tôi, tôi vừa đẩy anh ra vừa hỏi:
- Anh... làm gì?
Anh lì lợm:
- Thì làm... cháu. Dám ghẹo anh, anh làm hai đứa vừa nội vừa ngoại luôn...
Tôi bĩu môi:
- Ai thèm sinh cho anh mà một với hai...
Anh cúi xuống môi tôi, nụ hôn của anh bao giờ cũng khiến tôi mất hết tự
chủ. Tôi vòng tay ôm lấy anh, như ôm chặt lấy niềm hạnh phúc bất chợt mà
mình vừa tìm thấy, tưởng tượng đến lúc trong nhà có thêm tiếng trẻ con đùa
nghịch. Hạnh phúc thật đầy ắp và tròn trịa giống như khuôn mặt bầu bĩnh
của những đứa con của chúng tôi. Bên ngoài cửa sổ, một ngày mới đang bắt
đầu. Và ở tận chân trời, vầng dương vừa ló dạng báo hiệu một ngày nắng
đẹp...

*Montréal, tháng Mười một 2005,
Phạm Lệ An*

Nguồn: phamlean.com
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 16/12/2009 12:28:42 SA